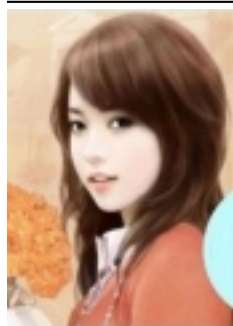

Nhím Con, Em Đừng Sợ!

Contents

Nhím Con, Em Đừng Sợ!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32

Nhím Con, Em Đừng Sợ!

Giới thiệu

Nỗi đau rồi sẽ qua nhưng vết thương lòng thì còn mãi theo thời gian, dù có trải qua 5 năm, 10 năm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhim-con-em-dung-so>

1. Chương 1

“Con ơi, mẹ xin lỗi vì đã không bảo vệ được con, thật xin lỗi...”

Trong màn mưa đen kịt, có một bóng dáng hao gầy vật vã bước từng bước thật nặng nề. Cô không còn nhớ được gì cả, cô chỉ biết thân thể rất đau mà tim....cũng đau đớn không kém. Một mỏi quá! Cô chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu. Bóng tối từ từ bao trùm lấy toàn thân cô gái.

“Két...”

“Ông chủ, có một cô gái té xỉu trước xe chúng ta” quản gia Mạc sau khi xác định được tình hình thì cung kính hướng phía xe báo cáo. Ông không biết ông chủ sẽ xử lý việc này ra sao? Có rất nhiều người phụ nữ

vì muốn tiếp cận chủ nhân của họ mà không từ một thủ đoạn nào mà không làm. Lần này, không chừng cũng là một trong số đó.

Người đàn ông cao to khế vuốt cằm, dăm chiêu suy nghĩ “Đưa về Lâm gia, tìm bác sĩ cho cô ta”

Sau khi phân phó, hắn cũng không nói gì thêm. Cầm báo cáo trong tay lên coi tiếp mà không hề liếc mắt tới cô gái kia thêm lần nào nữa. Hắn cứu cô không có nghĩa là để ý đến cô mà chẳng qua là hắn không muốn thấy có người chết trước xe của mình. Mắc công làm ô uế xe hắn.

“Mạc quản gia, cháu nghe nói là ba mang về một hồ ly tinh phải không? Lâm Dật nhíu đôi mắt nhỏ đáng yêu nhìn về phía phòng dành cho khách.

Cậu nghe nói là ba mình hôm nay lại mang phụ nữ về nhà. Không phải trước giờ ba luôn nói phụ nữ là động vật chỉ ham tiền thôi sao? Không nên dính líu đến bọn họ làm gì.

Quả thật là mâu thuẫn nha. Để tránh cho ba lầm đường lạc lối, có phải...cậu nên xung phong đánh trận đầu hay không? Dù sao thì cũng phải tìm hiểu về người phụ nữ kia mới được. Nghĩ vậy, một cậu bé 5 tuổi bắt đầu hành động, hướng về phía phòng dành cho khách mà đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi mở mắt ra lại là khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Quý Linh chau mày, cố gắng mở ra đôi mắt mệt mỏi, bỗng...đập vào mắt cô là một khuôn mặt tròn tròn đáng yêu còn có đôi mắt đen lay lay. Nhìn là chỉ muốn cắn một miếng. Cô khó khăn ngồi dậy nhìn cậu bé, mở miệng hỏi

“Là người nhà con cứu cô sao”

“Đúng vậy, đúng vậy nha, sao cô lại ngất xỉu ngoài đường vậy?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là mệt mỏi quá thôi. Cô phải đi đây, con có giấy viết không? Cho cô mượn, cô muốn viết mấy câu cảm ơn người nhà con”

Lời nói vừa dứt, Lâm Dật nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh. Quái lạ, kịch bản không phải là như vậy. Không phải là khi tỉnh dậy, người nữ sẽ đòi đi gặp người cứu mình rồi nguyện lấy thân ra báo đáp sao? Sao người phụ nữ này lại không làm như vậy?

Lâm Dật che giấu sự nghi hoặc của mình, cậu làm như không hiểu hỏi “Tại sao cô không gặp ba con mà nói tiếng cảm ơn”

“Cô phải đi liền bây giờ. Mà bây giờ, đã tối thế này, có khi ba con đã ngủ rồi. Cô không muốn làm phiền” Quý Linh vừa vuốt đầu cậu bé vừa nói. Nếu như sau này con cô cũng đáng yêu như nó thì có phải là tốt quá không.

“Không phiền, không phiền, cô đi theo con” Nói giỡn sao? Cậu còn muốn xem cô ta diễn kịch đến khi nào nữa chứ.

Lâm Dật kéo tay cô ra khỏi phòng, đi xuống một cầu thang hoa lệ tiến vào phòng khách. Quả thật không phải là tầm thường, đồ vật trong nhà đều hết sức tinh xảo, giá trị một món cũng đến mấy chục triệu. Cô cảm than suy nghĩ.

“Ba ơi, ba ơi, cô ấy tỉnh lại rồi còn muốn đi nữa” vừa vào phòng Lâm Dật đã la toáng lên như sợ có người nào đó không nghe thấy.

Lâm Dương vừa xoay người đã thấy một cô gái đang đứng ngoài kia. Dáng vẻ thanh đạm không nhiễm bụi trần. Ánh mắt từ từ chuyển xuống phần bụng hơi nhô ra của cô. Thì ra cô mang thai. Một phụ nữ có thai làm sao lại ra ngoài vào đêm mưa gió như thế này.

“Ngài Lâm...”

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn. Còn chưa kịp trả lời, giọng nói đó lại vang lên lần nữa.

“Cám ơn ngài đã cứu tôi. Sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ báo đáp. Không làm phiền ngài nữa, tôi xin phép cáo từ”

Có ý gì đây? Chủ nhân như hắn chưa lên tiếng mà cô đã ra quyết định phủ đầu là sao? Từ khi bước vào đôi mắt nhìn hắn vẫn thanh tĩnh như trước không hề có một gợn sóng. Như vậy, cô không phải là vì tiếp cận

hắn mà đóng kịch. Cô muốn đi cũng được nhưng giờ trời đã tối thế này, cô lại đang mang thai thì có thể đi đâu chứ. Nếu chẳng may...Không được, hắn cứu người há là để cho người đó có nguy cơ xảy ra chuyện lần nữa chứ.

“Bây giờ trời đã tối rồi, có muốn đi thì sáng hãy đi” Hắn lãnh đạm nói

“Nhưng mà...”

“Không nghĩ inh thì cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng cô chứ”

Đúng vậy, người đàn ông này nói phải. Quý Linh sờ sờ bụng mình, bây giờ ngoài nó ra thì cô chẳng còn gì cả. Cô phải hảo hảo bảo vệ cho nó thật tốt. Sáng hôm sau, tại Lâm gia, Quý Linh đã thay một bộ đầm dành cho phụ nữ mang thai màu xanh nhạt. Trông cô càng thanh thoát hơn so với tối qua. Cô đang đi dạo dưới vườn hoa, cô không ngờ được ở đây lại có rất nhiều các chủng loại hoa đang khoe sắc. Nhưng cô cũng không dám đến quá gần vì sợ sẽ dính phải phấn hoa.

Mạc quản gia cung kính mời Quý Linh vào nhà dùng bữa sáng. Khi cô bước vào thì đã thấy hai băng đang, một lớn, một nhỏ đang chuẩn bị ăn sáng.

“Xin chào, ngài Lâm. Chào cháu, Lâm Dật” cứ nở nụ cười.

“Hôm qua cô ngủ có ngon không” Lâm Dật hỏi.

“Có ngủ rất ngon giấc, cảm ơn con” Quý Linh ngồi xuống cạnh Lâm Dật, sẵn tiện với lấy một ly sữa tươi.

Sau khi uống xong, cô hướng về phía Lâm Dương nói “Sau khi dùng xong bữa sáng, tôi sẽ rời đi, rất cảm ơn ngài đã chiều cố tôi tối qua”

Lâm Dương nhàn nhạt trả lời “Không có gì”

Người nào đó thì hết sức thờ ơ nhưng còn một người nào khác thì lại bĩu môi. Cậu cắn cắn ổ bánh mì. Vậy là cô ấy không muốn ở lại thật sao? Từ tối hôm qua tới giờ cứ đòi đi khỏi đây. Kì quái, cậu với ba cũng đâu có đuổi cô ta đi. Trong khi những người khác có đuổi thế nào cũng không chịu đi.

Đêm qua, cậu đã hỏi Mạc quản gia rồi. Trên người cô ấy không hề có một xu nào, giấy tờ tùy thân thì cậu đã cho người tra kĩ. Cô ấy không có người thân nào để nhờ vả. Rời khỏi đây, cô ấy có thể đi đâu? Một thân một mình làm sao có thể chăm sóc cho đứa trẻ trong bụng. Không được, cô ấy tội nghiệp như thế mình phải giúp cô ấy mới được. Nghĩ là làm, cậu bé lên tiếng.

“Cô Linh à, hay là cô ở lại làm bảo mẫu cho con đi”

Lời nói vừa dứt, hai ánh mắt không thể tin được nhìn vào Lâm Dật.

“Tiểu Dật à, cô chưa từng làm bảo mẫu với lại cô đang mang thai, làm sao có thể chăm sóc con chu đáo được chứ” Quý Linh nói

“Không sao, không sao mà. Bởi vì cô đang mang thai nên mới phải ở lại đây dưỡng thai mới đúng. Đợi sau này cô sin hèm bé ra rồi hãy rời đi cũng chưa muộn mà. Cô ở lại đây dù sao cũng có người chăm sóc cho cô.” Lâm Dật tự đắc nói.

“Con chưa hỏi ý ba, mẹ con mà đã tự quyết định rồi sao?”

“Không sao, con không có mẹ, việc con quyết định ba con cũng không làm gì được” Lâm Dật vừa nói vừa không thèm để ý đang bị người nào đó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lâm Dương thắc mắc, thằng quỷ này đang âm mưu cái gì trong đầu. Hắn phải tìm ra mới được, mắc công người thu dọn chiến trường lại là hắn.

Thấy cô không có phản ứng gì, Lâm Dật bày ra bộ dạng ủy khuất, đôi mắt to ngấn lệ, miệng meo méo “Cô không thích ở chung với con phải không? Không ai thích con hết, mẹ cũng vậy mà cô cũng vậy. Con thật là đáng thương mà”

“Không phải, không phải vậy, chỉ là...” Quý Linh nhìn về phía Lâm Dương.

“Cô cứ ở lại đi. Dù sao tôi cũng đang cần người chăm lo cho họ thằng nhóc này” Hấn vừa nói vừa nghĩ. Tiểu quý, được lắm, dám thay hấn chủ trương, hấn phải chống mắt lên mà thằng nhãi này giờ trò gì.

Quý Linh thở dài, bây giờ mà rời khỏi đây cô cũng không biết đi đâu. Đứa bé trong bụng cũng gần 5 tháng rồi. Hoạt động nhiều quá cũng không tốt còn có thể nguy hiểm đến nó. Cứ ở lại trước rồi tính. Cô vừa xoa bụng vừa suy nghĩ.

“VẬY, cảm ơn ngài”

“Không có gì” Ở Lâm gia đã một tuần, những việc mà Quý Linh làm chỉ là ăn cơm, đi dạo, thỉnh thoảng sẽ đọc một vài cuốn sách hoặc xuống bếp nấu đồ ăn cho Lâm Dật. Cô chỉ tiếp xúc với cậu bé còn với tất cả những người đàn ông khác cô đều tránh xa 1m khi nói chuyện và chỉ nói đôi ba câu cho có lệ. Đặc biệt nhất chỉ có Mặc quần gia là cô tươi cười chào đón. Tất cả đến đông trong Lâm gia đâu không ai có thể tiếp cận cô. Thậm chí có người còn nói cô kì quái. Tránh đàn ông như tránh dịch.

Tất cả những việc này Lâm Dương đều biết. Tại sao hơn cả ngày ở công ty mà vẫn luôn biết tất cả mọi việc về cô. Vấn đề rất đơn giản, hấn cho rằng cô dù sao cũng là người lạ, mình nên biết nhất cử nhất động của cô ta thì an toàn hơn. Lâm Dương tự huyền hoặc mình như thế.

Hôm nay hấn phá lệ không đi làm, mà là ở nhà quan sát mọi động tĩnh của cô. Từ sáng đến giờ cô chỉ lặng lẽ ngồi trên xích đu trong vườn nhìn con trai anh chạy loạn khắp nơi. Lâu lâu lại đứng lên đi về phía nó, mỉm cười dịu dàng dùng khăn tay lau đi mồ hôi trên trán nó. Nhưng khi xong việc cô lại khôi phục bộ mặt lạnh lùng của mình nhìn mọi việc.

Vừa rồi có người còn cả gan dám qua mặt hấn tặng hoa cho cô, nhưng rất may cô chỉ lắc đầu rồi lại tiếp tục đưa mắt nhìn về phía chân trời xa xăm. Tại sao anh luôn cảm thấy đôi mắt ấy luôn chứa đựng sự bi thương. Nó làm anh không thích.

Lâm Dương từ từ đi về phía khu vườn. Hấn thấy cô đánh rơi khăn tay nên cúi người lượm. Ai dè khi khi lượm khăn tay lại đụng phải tay cô. Đột nhiên

“Á...tránh ra...tránh ra...đừng đụng vào tôi...tôi không muốn...không muốn...đau...”

Quý Linh chợt kích động, vội vàng rút tay về không cẩn thận mà ngã xuống đất. Cô không ngừng ôm đầu run rẩy la toáng lên.

Hấn hoảng sợ khi nghe thấy cô kêu đau. Vừa rồi ngã như vậy không biết có ảnh hưởng đến thai nhi hay không? “Quần gia, mau gọi bác sĩ”. Hấn cúi người muốn bế cô lên nhưng cô cứ tránh né

“Tránh ra...tránh ra...đừng làm tôi đau...tôi không phiền các người tại sao các người lại cứ gây tổn thương cho tôi...bỏ bàn tay dơ bẩn của người ra...” Quý Linh điên cuồng hét lên rồi ngất xỉu.

Lâm Dật chạy đến “Ba, ba làm gì cô ấy thế?” Cậu bé cúi kính hỏi.

“Không có thời gian nói nhiều, mọi gọi bác sĩ nhanh lên” Nói rồi hấn quay sang cẩn thận bế cô lên chạy về phía phòng ngủ.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, Lâm Dương đứng ngồi không yên trong phòng khách. Trong đầu hấn có muôn vàn câu hỏi. Tại sao cô lại kích động như vậy khi bị hấn chạm vào? Tại sao cô lại nói những lời kia? Rốt cuộc, trong quá khứ cô đã gặp những tình huống nào? Chẳng lẽ....Không, hấn lắc đầu, đó chỉ là câu trả lời tồi tệ nhất hấn không muốn nghĩ đến nó.

“Cạch” tiếng cửa phòng mở ra.

“Cô ấy thế nào rồi”

Một vị bác sĩ tóc hoa râm, gương mặt hiền từ bước vào nhưng trên đó vẫn lưu lại chút ưu buồn.

“Cô ấy đã không sao rồi. Nhưng mà, theo tôi nghĩ, có lẽ ngài nên đưa cô ấy đến bác sĩ tâm lý để chữa trị càng sớm càng tốt. Nếu không tôi e là cả đời này cô ấy sẽ không đến gần đàn ông trong vòng 1m”

“Điều ông muốn nói là...” Không, đừng là những gì hấn nghĩ trong đầu.

Vị bác sĩ chán nản gật đầu: “Đúng vậy, tôi nghĩ cô ấy đã từng bị cưỡng bạo nên...”

“Oanh” một tiếng, Lâm Dương sững sờ đứng tại chỗ. Một cô gái hiền lành như vậy tại sao lại gặp những việc này.

“Được rồi, tôi biết rồi, ông có thể về”.

Lúc trước hẳn có cho người điều tra mọi thứ về cô. Hẳn chỉ xem phần thân thể rồi bỏ qua, không ngờ những phần mà hẳn không xem lại nghiêm trọng như vậy.

Hắn bước về phòng làm việc lục lại hồ sơ. Phía sau cánh cửa có một bóng dáng nhỏ nhỏ đang phẫn hận cực độ. Hai tay nhỏ bé nắm chặt lấy nhau. Cậu lấy ra một chiếc nhẫn rồi nói thầm vào đó.

“Tiểu Nhất, tôi muốn cầu điều tra về một người”

Cậu nói thầm vào đó cuối cùng chỉ nghe một chữ “Vâng” từ trong chiếc nhẫn phát ra. “Rầm” âm thanh đồ vật đổ vỡ không ngừng vang lên từ một căn phòng trên lầu hai của Lâm gia. Lúc này, Lâm Dương cảm thấy hẳn muốn giết người. Phải, giết người. Giết ba người còn không bằng cầm thú kia.

Hắn không thể tưởng tượng được làm sao cô ấy có thể chịu đựng được tất cả nỗi khổ kia. Cực khổ kiếm tiền đưa cho người mình yêu ăn học, tưởng rằng sao này có thể được sống hạnh phúc. Thế mà tất cả chỉ là một màn đêm đen tối bao phủ lấy cô.

Trước giờ anh chỉ nghĩ, phụ nữ ai cũng như người kia. Đùa giỡn với tình cảm, thấy tiền là sáng mắt.

Thế nhưng Quý Linh, cô ấy thật đơn thuần. Theo tư liệu cho thấy từ nhỏ đến lớn cô ấy lớn lên ở cô nhi viện. Đối xử với mọi người rất hòa nhã, ai ai cũng yêu thích. Nhưng từ khi gặp được người kia...

Hai tay Lâm Dương nắm chặt muốn giằng xuống cơn tức giận của bản thân. Cô ấy đã trải qua những thứ kia, chẳng trách...Hắn thở dài, mở cửa ra đi về phía phòng của cô.

Ánh đèn vàng yếu ớt tỏa sáng một góc phòng. Trên giường, có một cô gái sắc mặt trắng bệch đang ngủ say. Đôi chân mày yếu ớt nhíu lại, ở khóe mắt ngấn ngấn nước. Sau đó là từng giọt, từng giọt lăn xuống làm ướt cả gối nằm. Hẳn vươn tay hết sức nhẹ nhàng ôn nhu lau đi nước mắt của cô. Lòng hẳn xót xa khi thấy đến cả khi ngủ mà cô vẫn còn khóc. Phải chăng là trong mộng cô cũng không ngừng khóc thút thít.

“Đêm nào cô ấy cũng khóc như vậy cả” một thanh âm non ớt vang lên đem ý thức của Lâm Dương quay lại.

Hắn quay đầu nhìn thấy con trai mình đang ngồi trên một chiếc ghế gần cửa sổ.

“Làm sao con biết”

“Thì đêm nào mà con chẳng ngủ chung với cô ấy.” Lâm Dật nhàn nhã đáp.

“Cái gì?”

“Suyt.....Ba lớn tiếng thế làm cô ấy tỉnh dậy thì sao?” cậu bé cúi kính cẩn mặt nói.

Nghe vậy, Lâm Dương hạ thấp thanh âm xuống. Cổ ý đè nén nổi bực tức trong lòng.

“Tại sao con lại ngủ trong phòng của Quý Linh hả? Nói! Ba chưa cho phép mà con dám làm càn à”

“Ba à, trước tiên ba hãy định nghĩa cho con hiểu con có thể “làm càn” gì chứ” cậu vừa cầm lấy một ly sữa vừa nói.

Đúng ha, nó thì có thể làm gì. Nhưng mà anh không thích nó ngủ chung với cô. Thằng nhóc này ranh ma như thế, ai biết được nó sẽ làm gì chứ.

Không đợi hẳn suy nghĩ xong, cậu bé đã nói tiếp: “Thứ hai, con đã xin phép cô Quý rồi. Thứ ba, cô ấy cũng không phải là cai gì của ba nên con làm sao lại không thể tiếp xúc chứ”

Lâm Dương á khẩu. Phải, hẳn với cô chẳng có quan hệ gì có. Nếu có thì chỉ là quan hệ ông chủ với bảo mẫu. Hẳn lấy tư cách gì mà cấm người khác tiếp xúc với cô chứ.

“Ba chẳng qua là không muốn cô ấy bị tổn thương”

“Ba yên tâm. Cô ấy là một người tốt con sẽ bảo vệ cô ấy. Một phần cũng là vì con thích cô ấy” Lâm Dật quả thật rất thích Quý Linh. Cô ấy mang lại cho cậu cảm giác ấm áp mà trước đây chưa từng có.

Những người trước đây chẳng qua là ham mê tiền của nhà họ nên mới muốn vào đây làm việc. Những mong có thể một bước thành phượng hoàng nào có quan tâm gì đến cậu.

Còn cô thì lại khác. Cô sẽ nhắc nhở cậu không nên học quá nhiều nên dành nhiều thời gian ra ngoài chơi. Thỉnh thoảng sẽ nấu món ngon cho cậu ăn mặc dù không phải là cao lương mỹ vị nhưng cậu ăn vẫn thấy ngon. Ban đêm sẽ không bỏ cậu một mình mà chạy đến phòng người nào đó mà dành thời gian ra đọc truyện cổ tích cho cậu nghe... Cậu quả thật rất thích cô Quý Linh cho nên từ giờ trở đi cậu sẽ bảo vệ cho cô cùng đứa bé chưa ra đời kia. Còn về phần những người kia.... Lâm Dật nhếch môi cười lạnh, bây giờ cậu chưa vội đụng tới họ. Không phải là cậu bỏ qua mà là chưa cảm thấy tới lúc.

“Ừ! Vậy thì con hãy cố gắng ở bên Quý Linh đi. Ba cũng sẽ chăm sóc cho cô ấy”

“Này! Không được rat ay với bảo mẫu của con”

“Nhóc con thôi tha. Con xem ba mình là loại người nào hả? Ba chỉ muốn chăm sóc cho cô ấy thôi”

“Ồ! Vậy à...” Lâm Dật kéo dài câu nói nghe như có vẻ cậu đang cười nhạo.

Lâm Dương hơi khó chịu với thái độ của con trai mình “Nói nhiều quá! Mau nghĩ cách gì xem ngày mai nên làm gì cho cô ấy vui lên đi”

Thế là, trong đêm tối, có hai bóng người lặng lẽ ở thư phòng bày mưu tác chiến.

2. Chương 2

Ánh nắng mặt trời nhàn nhạt chiếu rọi khắp nơi. Quý Linh từ từ tỉnh lại. Cô như nhớ ra điều gì đó vội vàng sờ bụng mình.

“Đứa bé không sao. Cô có thể an tâm”

Quý Linh từ từ ngẩng đầu lên, bộ dáng vô cùng sợ sệt.

“Ngài Lâm, hôm qua...” không đợi cô nói hết câu, Lâm Dương đã ngắt lời.

“Hôm qua là tôi lỡ mồm, xin lỗi cô, mong cô thứ lỗi cho tôi. Bác sĩ nói cô quá ốm so với những sản phụ bình thường nên cần phải tắm bổ mới tốt cho đứa bé. Tôi đã dặn quản gia rồi. Cô chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được rồi”

Quý Linh kinh ngạc, bình thường khi thấy cô xử sự như vậy mọi người sẽ cho rằng cô bị điên, tìm mọi cách để cô rời đi như chủ nhà trước kia. Nhưng tại sao người đàn ông trước mặt này lại không như vậy.

Phía sau hắt có ánh mặt trời chiếu rọi càng làm cho hắt trở nên lấp lánh, hình ảnh tuyệt đẹp như thế làm cô có chút choáng ngợp.

“Ngài Lâm quá khách sáo rồi. Là do tôi làm ngài kinh sợ mới đúng. Nếu ngài thấy bất tiện thì tôi có thể rời đi” Nói rồi cô vén chăn lên định xuống giường thì có một bóng đen ập tới. Cô hoảng hốt.

Thấy cô hoảng sợ như vậy, Lâm Dương chợt đau lòng: “Tôi không có muốn làm gì hết. Cô không nên xuống giường. Sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đó. Cho dù cô muốn rời đi thì cũng phải nghỉ cho con cô chút. Với lại Lâm Dật rất cần cô”

“Nhưng... nhưng...” trong lúc nhất thời, cô không biết phải nói gì.

“Không nhưng gì cả, cô muốn tự mình nằm xuống hay muốn tôi giúp” Nghe vậy Quý Linh vội vàng vén chăn lên trùm kín người, chỉ chừa lại đôi mắt lộ ra ngoài nhìn Lâm Dương.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Lâm Dương bật cười. Quý Linh càng chui sâu vào trong chăn hơn.

“Cô ngủ thêm chút đi. Tôi ra ngoài đây” tiếng đóng cửa vang lên, đợi hồi lâu thấy không có tiếng động cô mới từ từ ló đầu ra.

Quả thật người đàn ông này rất kì lạ. Mọi hành động của hắn cô không thể lường trước được. Tại sao hắn có thể cho cô ở lại dù chỉ mới gặp qua một lần? Tại sao hắn lại không hỏi cô về những hành động kì lạ hôm qua? Chẳng lẽ, hắn đã biết tất cả nên không cần hỏi.

Khẽ lắc đầu, Quý Linh tự nhĩ đã nghĩ nhiều. Hắn ta có biết bao nhiêu việc để làm thì làm sao rảnh rỗi mà đi điều tra cô chứ. Suy nghĩ một lúc, cô lại thấy buồn ngủ, đôi mắt từ từ lim dim rồi nhắm lại. “Ba à, sao cô Quý cứ ngủ hoài vậy?”

“Im lặng đi nhóc con. Đừng có làm phiền cô ấy nghỉ ngơi”

“Sao ba loại oánh đầu con chứ. Con mà ngốc ra là tại ba đó”

“Cốp”

“Nhiều chuyện”

.....

Ai? Là ai đang nói chuyện vậy? Cô còn muốn ngủ nữa nhưng tại sao lại ồn như vậy.

Một mùi thơm bay qua mũi Quý Linh làm bụng cô có chút biểu tình. À, phải rồi, từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì nên bụng mình mới có ý kiến.

Chậm rãi mở mắt ra. Một khuôn mặt xinh xắn nhoén miệng cười với cô.

“A, Cô tỉnh rồi. Cô mau dậy ăn cháo đi. Cô không ăn thì cũng phải cho em gái của con ăn chứ.” Lâm Dật nín lấy cánh tay cô mà nói.

Quý Linh giật mình, mỉm cười nói: “Sao con biết đứa bé trong bụng cô là con gái?”

“Tại con thích em gái.” Lâm Dật hùng hồn đáp, sau đó lại chau mày: “Bụng cô lớn thế này rồi mà cô không biết là con trai hay con gái sao?”

Quý Linh nhận lấy chén cháo từ tay người giúp việc, hớp một muỗng cháo rồi mới trả lời: “Cô chưa đi kiểm tra thai nhi bao giờ nên không biết được giới tính của nó”

“Cái gì?” Lâm Dật la to nhưng có một thanh âm to hơn lấn át nó

“Ồn ào quá. Có để cho cô Quý nghỉ ngơi không hả” Lâm Dương chậm rãi đi vào, trên tay còn cầm theo một vài quyển sách.

Hắn la mắng con trai mình xong rồi quay đầu đưa cho Quý Linh đồng sách kia: “Đây là một số sách tôi nghĩ là cô nên xem qua. Nếu cô ở nhà thấy chán thì có thể kêu quản gia vá lái xe chở cô ra ngoài chơi.”

Sau đó quay sang nhìn Lâm Dật: “Giáo viên chờ con cả buổi rồi mà giờ này con còn ở đây”

“Không thích. Con muốn ở với cô Quý”

“Đi mau đi”

“Không”

“Mau”

“Không”

.....

“Con” hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu nhường ai. Quý Linh không nhịn được nữa, cô bật cười đủ để thu hút hai ánh mắt nhìn về mình. Lâm Dật thì hớn hở vì mình đã làm cô cười còn Lâm Dương thì ngượng ngùng, mặt đỏ ửng.

Hắn ho khan một tiếng rồi hỏi: “Tại sao lúc này la lớn như vậy?”

“Tại cô Quý nói cô ấy chưa đi khám thai bao giờ” cậu bé thật thà đáp.

Câu trả lời làm Lâm Dương chau mày suy nghĩ, hắn không nói gì xoay người rời đi. Trước khi đi còn không quên dặn dò cô nghỉ ngơi và sẵn tiện xách luôn thứ phiền toái ra ngoài. Lâm Dương ôm cô để cô ngồi trên giường, rồi hắn xoay người đi lấy khăn mặt và một ly nước cho cô.

Lúc này, tâm trạng của Quý Linh rất hoảng loạn. Có phải Lâm Dương đã nghe hết những lời hắn nói hay không? Có phải hắn sẽ cho rằng cô là loại người hư hỏng? Có phải hắn cũng nghĩ cô dùng thủ đoạn để tiếp cận hắn, có phải...có phải...Càng nghĩ Quý Linh càng rối rắm, cô sợ hãi khi nghĩ tới việc Lâm Dương sẽ nhìn mình bằng con mắt khinh bỉ, cô khóc nức lên, từng giọt từng giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Lúc hắn quay lại thì vô cùng hoảng hốt khi khi thấy cô khóc rống lên. Hắn bước lại giường muốn an ủi cô thì bị cô đẩy ra

“Không cần, có phải anh cũng khinh thường tôi như những người khác hay không? Anh sẽ cho rằng tôi thật dơ bẩn đi quyến rũ người khác...hức...huhuhu...tôi không có làm...tôi không có làm mà...hắn đụng vào tôi mà...đau quá...buông tôi ra...”

Quý Linh vừa la hét vừa giẫm đạp, cô đột nhiên đứng lên nhưng không cẩn thận vướng vào cái mền mà té xuống. Lâm Dương lao đến ôm trọn cô vào lòng. Cô một mực giãy giụa nhưng càng phản ứng kịch liệt thì càng bị ôm chặt hơn. Bên tai vẫn văng vẳng tiếng của hắn.

“Không sao rồi tiểu Linh, không khóc, ngoan, có anh ở đây sẽ không ai dám đụng đến em, ngoan nào, đừng khóc” vừa nói Lâm Dương vừa vuốt ve lưng cô, nhẹ nhàng ôn nhu an ủi.

“Không đau, không đau, thật chứ?” Quý Linh sụt sùi, hít hít chớp mũi, ánh mắt đáng thương nhìn Lâm Dương.

Từ trong ánh mắt ấy, hắn có thể thấy được cô như một người bị ném giữa đại dương đang cầu mong một tia hi vọng được cứu thoát.

“Ừ, không đau nữa, em tin anh nhé, anh sẽ bảo vệ em” hắn nhìn thẳng vào mắt cô nói ra lời nói quả quyết.

Nghe xong câu đó, cô càng khóc dữ dội hơn như thể muốn khóc hết mọi uất ức trong lòng từ bấy lâu nay.

Không biết qua bao lâu, cô bắt đầu cảm thấy mệt, mí mắt trở nên nặng trĩu. Lâm Dương ôm Quý Linh đang ngủ thiếp đi trong lòng mình. Hắn nhẹ nhàng ôm cô nằm xuống giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới bước ra ngoài.

Khi hắn vừa ra khỏi phòng đã thấy con trai mình đang đứng đó.

“Ba được lợi quá nhỉ. Nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô Quý.” Lâm Dật bĩu môi nói.

Lâm Dương lườm hắn: “Có liên quan gì đến nhóc con như ngươi.”

“Ba tính giải quyết hắn thế nào?” cậu bé đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt Lâm Dương lóe lên tia ngoan độc.

“Ba muốn làm gì thì làm đi. Sau đó đến lượt con”

“Được” nói xong hai cha con ai về phòng người nấy.

Người nhà họ Lâm quả thật nói được làm được, người đàn ông kia phải ngồi bóc lịch 20 năm tù 2 người đứng sau hắn cũng dần lộ ra trước ánh sáng.

Không biết là ai tung tin, nhưng có nhiều phóng viên đã đề cập đến vị tiểu thư nhà họ Bùi và vị hôn phu của cô ấy có liên quan đến chuyện này. Điều này ảnh hưởng không nhỏ đến giá cổ phiếu của công ty Bùi gia.

Còn về tên kia, sau khi vào tù thì nhanh chóng được đại ca trong đó hảo hảo dạy dỗ. Những người chân chính trong giới xã hội đen rất khinh bỉ những tên cường bức phụ nữ. Mà vị đại ca này lại đặc biệt căm ghét vấn đề đó. Cho nên màn dạo đầu là hắn bị đánh thừa sống thiếu chết. Mà những vị cảnh sát trông

nom phòng giam cũng không ngăn cản. Tiếp theo, họ cho đục 1 cái lỗ trên tường và cho tên kia tự thỏa mãn mình trong đó.

Chiều này quả thật quá ác độc, nếu như những mảnh vụn lọt vô trong thì không thể tưởng tượng được hậu quả như thế nào. Xung quang cái thứ ấy cũng trầy vi tróc vảy không kém. Nói chung cuộc sống của tên đó sống không bằng chết nhưng lại không thể tự kết liễu cuộc đời mình. Nếu hấn hó hé dám tự tử thì sẽ chịu hình phạt còn tàn nhẫn hơn gấp bội.

Tất cả phạm nhân trong phòng giam đều cảm thông cho hấn, không biết là hấn đã chọc giận ai mà phải gánh chịu sự hành hạ như vậy. “Chuyện này do con làm phải không?” Lâm Dật nhàn nhã vừa nhấp một ngụm cà phê vừa đọc lướt qua tờ báo.

Chuyện rùm bém mấy ngày hôm nay quả thật muốn không để ý cũng không được. Hấn chỉ là muốn tống tên kia vô tù cho hả dạ, còn hai kẻ kia thì sẽ có chuyện khác hay hơn để làm. Thật không ngờ, tên nhóc này đã ra tay trước rồi.

“Ba nghĩ sao?” một thanh âm non nớt vang lên. Chủ nhân của nó cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên mà đang nghiên cứu đĩa thức ăn của mình.

Thật là khó nuốt nha. Mấy hôm nay cô Quý không làm thức ăn cho cậu ăn nữa mà mấy đầu bếp lại nấu ra mấy món không hợp khẩu vị chút nào. Thật là khó chịu mà.

Nghĩ nghĩ một hồi, cậu bé quyết định đứng lên bỏ mặc ba mình ngồi đó một mình.

Cậu bé đi khắp nơi một hồi nhưng không thấy người mình cần tìm ở đâu cả. Thế là cậu rảo bước ra một nơi. Vừa nhìn thấy Quý Linh đang ngồi thiền thờ trên xích đu trong vườn hoa. Cậu bé liền chạy tới nhào vào lòng cô. Sau đó bày ra một bộ mặt vô cùng đáng thương ủy khuất, đôi mắt to tròn ngân ngấn nước mắt như sắp khóc. Mũi thì hít hít vào làm ra vẻ đang cố nén xuống.

“Cô Quý...” Một giọng nói nũng nịu vang lên. Lâm Dật vừa nói vừa dụi dụi đầu mình vào người cô.

Quý Linh bừng tỉnh, khi nhìn thấy Lâm Dật vẻ mặt cô thoáng qua vẻ khó xử, muốn trốn tránh. Thấy cô không để ý tới mình, một giọt nước mắt từ khóe mắt cậu bé chảy ra, miệng mếu máo.

“Cô Quý! Có phải cô hết thương con rồi không? Tại sao cô không để ý tới con vậy?”

Nhìn thấy nước mắt của cậu bé, Quý Linh hốt hoảng ôm chầm lấy nó. Cô dùng cánh tay mảnh khảnh của mình nhắc bổng cậu bé lên để cậu ngồi lên đùi mình. Sau đó, cô dùng một cái khăn tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cậu.

“Con không chán ghét cô sao?”

“Tại sao con lại phải ghét cô?” Lâm Dật nghiêng đầu nhỏ qua một bên nghĩ ngợi.

“Hôm đó con cũng nghe thấy những lời người đàn ông đó nói, cô nghĩ con với ba con sẽ chán ghét cô cho nên...”

“Cho nên cô mới không để ý tới con mấy ngày nay sao.” Giọng nói của Lâm Dật càng thêm dứt quãng: “Con thích cô như vậy nhưng mấy ngày nay cô không quan tâm đến con...không nấu cơm cho con ăn...con thật là đói...oa oa...”

“Cô xin lỗi, ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc, cô đi làm thức ăn cho con liền” Quý Linh cuống quýt lên.

“Thật sao?” cậu bé nhìn cô bằng đôi mắt to tròn đầy nghi hoặc.

“Thật.”

“Cô sẽ không không quan tâm tới con nữa chứ?”

“Ừ”

“Hi hi” Lâm Dật cười lên hai tiếng sau đó ôm lấy cổ Quý Linh, chợt cậu bé nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc sau đó cậu lộ ra nụ cười ranh mãnh, giơ hai ngón tay hình chữ V lên với đối phương. Với sự trợ giúp của Lâm Dật, cuối cùng Quý Linh cũng hoàn thành bữa cơm tối với mấy món đơn giản. Lâm Dật hơn hở

bắt đầu chiến đấu với đĩa thức ăn của mình. Khi ăn còn không quên nhắc cô ăn cà rốt tốt ắt của em bé, ăn đậu hủ thì sao này da em bé sẽ mịn màng trắng trẻo...

Nhìn bộ dạng ông cụ non của cậu bé Quý Linh không nhịn được cười phì ra. Cô đưa tay xoa xoa đầu cậu rồi gấp thức ăn đưa vào miệng cậu.

Hình ảnh ấm áp này đều thu vào trong máy Lâm Dương. Hắn cảm thấy rất không vui, tại sao cô có thể thiên vị như vậy chứ? Tại sao cô không nấu cơm cho hắn ăn, không đối với hắn dịu dàng như thế?

Lâm Dương siết chặt tay mình, từ từ đi vào nhà bếp

“Hai người đang ăn gì đó? Sao không có phần của tôi à?”

Quý Linh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của hắn. Cô bỗng cảm thấy căng thẳng cuối đầu xuống, miệng lí nhí: “Ngài Lâm, chỉ là mấy món đơn sơ thôi. Với lại tôi nghĩ ngài cũng không ăn tối ở nhà nên không chuẩn bị nhiều.”

Thì ra là cô không biết hắn ở nhà, Lâm Dương chợt cảm thấy vui khi nghe cô nói như vậy: “Không sao, vậy lần sau cô cứ nấu cho tôi nữa.”

Nghe thế, Quý Linh căng thẳng nhìn hắn. Hôm đó thật là mất mặt, cô cứ như thế vùi đầu vào ngực hắn mà khóc rống lên. Còn níu kéo không cho hắn rời đi nữa. Cô thật không biết phải đối mặt với hắn như thế nào? Cứ nghĩ đến việc ngày hôm đó cô lại cảm thấy ngượng ngùng.

Chợt một ly sữa xuất hiện trước mặt cô, tiếp sau đó là một giọng nói ấm áp vang lên.

“Tối nay cô lại quên uống sữa rồi, không ngoan chút nào” vừa nói Lâm Dương vừa vuốt mái tóc dài bóng mượt của cô.

Mái tóc cô tỏa ra mùi hương thật là dễ chịu. Hắn rất muốn ôm cô vào lòng, vuốt ve mái tóc dài đó.

Quý Linh đỏ mặt tránh khỏi hắn, cô ngập ngừng: “Ngài...ngài...Lâm...tôi...tôi buồn ngủ rồi...tôi xin phép”

Dứt lời cô liền biến mất khỏi phòng ăn, để mặc Lâm Dương vẫn còn ngơ ngẩn với cánh tay dừng giữa không trung. Hắn quay đầu đúng lúc bắt gặp Lâm Dật nhìn hắn lắc đầu, miệng còn phát ra âm thanh “chắc, chắc”

Hắn muốn vặn gãy cổ thằng nhãi này.

3. Chương 3

Bực bội, bực bội, hắn quả thật rất bực bội. Mấy ngày nay hắn không thể gặp được người mà mình nhớ mong. Tại sao? Sống chung một nhà mà cứ như anh ở đầu sông em cuối sông vậy. Hắn không chịu được, đầu đường như muốn bốc hỏa. Hắn nhớ nụ cười của cô, gương mặt của cô, mùi hương của cô, còn có...thân hình nhỏ nhắn kia.

“Tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Lâm...”

Lâm Dương giật mình, quay lại. Nhìn thấy người đàn ông trước mặt vẻ mặt hắn liền thay đổi.

“À, thì là là giám đốc Bùi. Tôi thật là đáng trách quá, lại ngăn ra vào lúc này.” Ngoài mặt thì cười cười nhưng trong lòng Lâm Dương vô cùng chán ghét con người này.

Trong giới kinh doanh có thể nói ông ta là u nhọt làm mất hình tượng của mọi người. Ông ta dùng gái, bài bạc, quà cáp hối lộ hết người này đến người khác. Từ cấp trên cho tới những nhà cầm quyền thậm chí là khách hàng. Có thể hối lộ được là ông ta không hề bỏ qua. Trước giờ hắn không thêm điểm xia đến loại người này nhưng từ khi biết được ông ta là người có liên quan thì cơn giận của hắn bắt đầu bộc phát.

“Không sao, không sao, tôi nghĩ chắc là tại ngài làm việc quá nhiều đó mà. Để tôi giới thiệu với ngài, đây là vợ và hai đứa con gái của tôi”

Dứt lời, có ba bóng người từ từ tiến lên. Trong đó có một người tuổi tác cũng đã xế chiều.

“Nghe danh tổng giám đốc Lâm đã lâu, hôm nay có dịp gặp mặt thật là có vinh hạnh quá. Tôi là vợ của giám đốc Bùi, Đinh Tư Bình. Còn đây là hai đứa con gái của chúng tôi: Bùi Ngân Diệp, Bùi Ngân Tuyết”

“Xin chào” hai âm thanh đồng thời vang lên. Người được giới thiệu là cô chị thì vẻ mặt hất hất lên trời, nhìn người khác bằng nửa con mắt. Nhưng có điều nghe nói là rất mê trai, ánh mắt khi vừa nhìn thấy Lâm Dương là sáng quắc lên, thèm thuồng không thôi. Nếu dùng từ thô thiển để miêu tả thì có thể nói cô ta đang chảy nước miếng.

Cô gái còn lại thì tỏ ra e thẹn nhưng lại phóng tia lửa điện, liếc mắt đưa tình với hấn. Trời ạ, Lâm Dương cảm thấy hấn muốn nôn ra tại đây ngay lập tức. Cô ta mặc bộ đồ bó sát vào người, phần thịt lộ ra ngoài còn nhiều hơn phần được che đậy. Còn nữa, không biết mũi của hai người này có vấn đề hay không mà chọn nước hoa gì mà phát gồm thể không biết.

Lâm Dương bây giờ vô cùng hối hận khi tới buổi tiệc này. Có phải nếu như không tới đây thì hấn có thể thấy được bông hoa của lòng hấn hay không? Trên người cô lúc nào cũng có mùi hương nhàn nhạt rất dễ chịu. Hấn còn nhớ cách đây không lâu mỗi đêm còn được ôm cô vào lòng, vùi mặt vào mái tóc cô. Hazzzz, hấn đúng là thất bại mà tại sao lại cho cô và tên nhóc kia ngủ chung với nhau chứ. Đúng là làm khổ chính mình.

“Không biết tổng giám đốc Lâm đã có ý trung nhân hay chưa? Ngài xem, hai đứa con tôi đứa nào cũng hoa nhường nguyệt thẹn. Quả thật xứng với ngài mà.” Đinh Tư Bình không biết xấu hổ mở miệng mai mối.

“Bùi phu nhân có lòng tốt, nhưng tôi đã có con rồi không muốn làm lỡ làng hôn nhân tốt đẹp của hai vị tiểu thư” Lâm Dương tìm lý do thật hợp tình hợp lý nhưng trong lòng thì khinh bỉ không thôi.

“Đâu có sao, dù sao con gái tôi cũng rất thích con nít. Nếu hai người đến với nhau thì con ngài còn có người chăm sóc”

Muốn lôi tên nhóc thối tha kia vào đây à, không có cửa đâu: “À, tôi nghe nói hình như tiểu thư Ngân Diệp cũng không phải là con ruột của phu nhân.”

“Hả, cái này...” Đinh Tư Bình á khẩu tại chỗ. Tại sao bà đang làm mai cho con gái thì lại đổi thành đề tài này.

“Ngài Lâm nói không sai, ngài xem, tôi không phải có một đứa con rồi mới cưới Tư Bình đấy thôi, thế mà chúng tôi vẫn hạnh phúc đấy thôi” nếu như thành thông gia với Lâm Dương thì không phải ông sẽ một bước lên trời, nắm trong tay toàn bộ cổ phiếu của nước này sao. Vụ làm ăn này quả thật trăm lời không lỗ, làm sao có thể bỏ qua chứ.

“Đúng vậy, anh Lâm, anh xem, em với anh không phải là một đôi trời sinh sao” Ngân Tuyết vừa nói vừa vươn tay sờ lên ngực Lâm Dương.

“Cô mà xứng cái gì, tránh ra , tôi mới là người xứng đáng đứng bên cạnh anh ấy” Ngân Diệp đưa tay cản cánh tay của em gái ra rồi tính nhào vào ngực anh chàng đẹp trai. Ai ngờ, đột nhiên chỗ vốn là lồng ngực ảm áp đột nhiên trống không, cô ta xém tí nữa là lộn nhào xuống đất.

“Tiểu thư Ngân Tuyết, nếu tôi nhớ không lầm thì cô có vị hôn phu rồi. Thời gian trước còn đình đám lên báo nữa mà.”

Nhắc tới sự việc đó mặt Ngân Diệp đen còn hơn nhọ nồi. Trước đây vốn thích trêu đùa người khác nên cô ta không bao giờ nghĩ tới hậu quả. Cứ thích là làm. Sau khi cùng với Ngô Húc bày mưu tính kế cho người cường hiếp ả ta, nhìn vẻ mặt như sắp chết của ả Ngân Diệp cảm thấy rất vui. Cứ nghĩ là sự việc đã trôi vào dĩ vãng và ả ta cũng không dám đi tố cáo nhưng không ngờ được. Vài ngày trước chân tướng lại bại lộ và hình tượng ngọc nữ mà cô xây dựng bấy lâu nay lại bị phá hủy. Do đó, Ngân Diệp đã thề với lòng mình rằng sẽ tìm ra kẻ đã ám hại mình sau đó hành hạ nó.

“Anh Lâm, anh cứ nói đùa, tất cả là do tên kia cứ quấy lấy em. Em làm sao mà để mắt tới hấn được chứ”

Chứ tôi mắt mù mới nhìn tới cô, Lâm Dương thâm nghĩ.

“Dù sao bây giờ tôi còn chưa nghĩ tới điều đó. À, tôi còn phải đi chào hỏi người khác, xin chào” Nói xong, hắn cứ thế phúi mông bỏ đi không thèm nhìn ai. Ánh đèn vàng tỏa sáng một góc phòng ngủ. Lâm Dương rón rén đi đến cạnh giường, say mê nhìn người phụ nữ đang say giấc nồng. Đưa tay vén mái tóc cô, hắn cảm thấy cô thật là đẹp. Một vẻ đẹp thuần khiết, đôn hậu làm cho người bên cạnh cảm thấy an lòng, thoải mái.

Cảm thấy nhột nhột, Quý Linh lười biếng mở hí mắt ra. Đập vào mắt cô là khuôn mặt gần trong gan tấc của Lâm Dương. Cô sợ hết hồn, vội ngồi dậy nhưng do vội vàng quá mà có chút loạng choạng,

“Cẩn thận” tiếp sau đó cô đã rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Cô cảm thấy thật nóng, mặt như muốn bị thiêu đốt nên cố gắng vùng vẫy muốn tránh thoát ra.

“Yên nào. Cho anh ôm em một chút thôi” Lâm Dương ghì chặt cô vào lòng.

“Không được. Như vậy là không đúng.” Quý Linh vừa nói vừa dùng tay mình nắm thật chặt lấy cánh tay anh kéo ra.

“Sao lại không đúng?”

“Quan hệ của chúng ta không đến mức ôm ấp thế này”

“Quan hệ của chúng ta? Được, anh cho em biết. Anh thích em, do đó anh muốn ôm em”

Có người đàn ông nào lại bá đạo như vậy không? Một giây trước vừa tỏ tình, một giây sau đã muốn ôm người ta. Quý Linh ngầy ngốc há hốc mồm nhìn anh.

Biết mình quá mức lỗ mãng, mặt hắn đỏ lên.

“Sao anh lại thích tôi chứ? Có phải anh đang đùa giỡn không? Tôi không muốn làm trò tiêu khiển của đám nhà giàu các anh” bưng tỉnh lại, Quý Linh gằng giọng nói từng chữ.

Cô không thể ngầy ngốc cứ tin những gì đàn ông nói. Trước kia đã bị tổn thương một lần, bây giờ không thể khờ khạo như thế nữa. Lời nói của đàn ông vốn là không thể tin được, huống chi người này vừa có tiền vừa có quyền, càng không thể tin.

Nghe cô nói vậy, Lâm Dương biết là cô vẫn còn để ý về sự kiện kia. Hắn đau lòng không thôi, đưa tay vuốt ve đầu cô, trầm giọng nói.

“Không, không phải như vậy đâu. Em hãy tin anh, anh thật lòng thích em. Anh biết bây giờ em vẫn chưa thể tiếp nhận anh nhưng xin em đừng cự tuyệt anh chăm sóc em. Không cần biết trước đây em đã gặp phải những chuyện gì nhưng kể từ bây giờ em chỉ cần tin anh là được. Mấy ngày nay em không thèm nhìn đến anh, anh rất khó chịu. Xin em, đừng không nhìn đến anh”

Kể từ ngày đó, Lâm Dương biến thành kẹo cao su dính chặt lấy Quý Linh. Hễ không thấy cô trong vòng 5 phút là hắn la ầm lên, làm loạn khắp nơi để tìm cô. Hắn chăm sóc cô rất chu đáo, đúng với câu “con dâu về nhà chồng” không sai chút nào. Từ miếng ăn, giấc ngủ đến hoạt động hàng ngày cái gì hắn cũng làm rất chu đáo.

Mọi người trong Lâm gia rất kinh ngạc khi ông chủ của mình thay đổi 180 độ như vậy.

“Anh không cần phải như vậy.” Quý Linh nhỏ giọng nói.

“Sao lại không cần. Anh cần phải làm nhiều hơn nữa để em có thể tin tưởng vào anh.” Lâm Dương vừa nói vừa dìu cô ngồi vào bàn ăn.

Sau đó, hắn xoay người vào phòng bếp, đem ra một chén súp nóng hổi. Lâm Dương cẩn thận đưa đến trước mặt cô, nhìn cô đã cầm muống lên ăn rồi mới yên tâm ngồi xuống cầm thực đơn lên nghiên cứu xem chiều nay nên nấu món gì.

“Chiều nay em có muốn ăn đậu hủ không? Nghe nói ăn cái đó sẽ làm da em bé trắng hơn đó.

“Được”

“Vậy còn món sườn hầm, em muốn ăn không?”

“Sao cũng được.”

“VẬY còn...”

“DỪNG” Quý Linh không chịu nổi nữa lên tiếng.

“Anh không phải là có rất nhiều việc sao? Sao không đi làm đi, anh không cần phải ở đây đâu”

“Không sao, anh đã giao cho người khác làm rồi” Lâm Dương nở nụ cười quỷ quyệt.

Quý Linh thật sự rất muốn nói là anh làm ông chủ kiểu gì vậy? Suốt ngày cứ chơi bởi thì làm sao có hiệu quả chứ. Nhưng ngẫm lại, cô thấy mình không thấy tư cách nói hần.

“Sao không thấy Lâm Dật đâu?” Quý Linh nghi hoặc hỏi, cậu bé rất bám cô nhưng sao mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng đâu.

“À, nó có việc phải làm” không phải là một mà là rất nhiều, rất nhiều việc. Lâm Dương cười xảo trá, không nhiều sao được, hần đã đem công việc của hần cho nó làm mà.

Lúc này, cậu bé Lâm Dật đang ngáp đầu trong đồng hồ sơ không ngừng nguyên rửa người nào đó. Cậu thề, cậu phải trả mối thù này. Quân tử báo thù 10 năm không muộn.

“Cậu chủ, bên kia có động tĩnh” một giọng nói nhàn nhạt phát ra từ chiếc laptop đặt trên bàn.

“Chuyện gì?”

“Bùi Dập Viễn muốn móc nối với một số người, hần muốn mở rộng địa bàn qua hắc đạo. Lần trước hần có tìm đến chúng ta muốn cùng hợp tác làm ăn nhưng bị cậu từ chối. Hần muốn sòng bạc ở trung tâm thành phố nên đang tìm người có thể lực ngang chúng ta nhằm mở rộng địa bàn:

Khá khen cho ông, Bùi Dập Viễn, dám mơ tưởng đến địa bàn của ta nữa à. Tôi sẽ cho ông biết thế nào là lễ độ. Thù mới hận cũ, tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời. Bùi Dập Viễn phải không? Tôi sẽ “dập” cho đời ông tan nát. Lâm Dật cười lạnh.

“Tiểu Nhất, cậu cứ làm theo như tôi nói...”

“Cô Lâm, cô Lâm, mau dậy đi” Lâm Dật dú dú vào người Quý Linh, nũng nịu kêu lên. Ba già của hần quả thật là quá đáng. Quảng công việc cho cậu rồi độc chiếm cô Quý của cậu, thật là đáng ghét.

Quý Linh dụ dụ đôi mắt còn mơ màng ngủ của mình, nhìn thấy Lâm Dật thì cô cười hỏi: “Sao vậy, mấy hôm nay đi đâu chơi rồi bây giờ mới nhớ cô à?”

“Mới không phải vậy” Lâm Dật chu miệng nhỏ lên không phục.

“Cô Quý à, hôm nay con với cô đi khu vui chơi chơi đi” Lâm Dật làm nũng.

“Con hỏi ba con chưa mà đòi đi chơi?”

“Hả...à...à” cậu bé chống tay lên đầu bắt đầu suy nghĩ.

Quý Linh cảm thấy buồn cười với hành động của cậu, thật là đáng yêu quá đi.

Lâm Dật suy nghĩ một hồi, sau đó bày ra vẻ mặt đáng thương, đôi mắt long lanh nhìn cô: “Cô Quý à, cô nghĩ thử xem, ba con bận rộn như thế thì lấy đâu ra thời gian dẫn con đi chơi. Bây giờ cô dẫn con đi sẵn tiền cho em gái con đi chơi luôn, bé nhất định sẽ rất thích”

Trời ạ, con gái cô còn chưa ra đời thì làm sao mà đòi đi chơi được chứ.

“Cô Quý à, chẳng lẽ cô muốn con bị người khác chê cười là một đứa trẻ đáng thương từ lúc ra đời đến giờ chưa từng đến khu vui chơi sao?” ai đó mũi bắt đầu sụt sùi rồi.

Quý Linh ngơ ngàng, nghe cậu bé nói thế cô bỗng nhớ lại khi mình con nhỏ, cô cũng muốn đến khu vui chơi nhưng không ai dẫn cô đi. Cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, được các sơ nuôi dưỡng cho ăn học thì đã là quý lắm rồi, lấy đâu ra tiền mà đi khu vui chơi chứ.

Lúc đó, cô nhìn những đứa trẻ khác nắm tay ba mẹ mình đi chơi mà ngưỡng mộ trong lòng.

Quý Linh thở dài, cô vuốt ve khuôn mặt đáng yêu kia: “Đợi cô thay đồ rồi chúng ta cùng đi, được không”
Nghe thấy cô đồng ý, Lâm Dật nhảy cẫng lên, chạy lòng vòng: “Yeah, hay quá, cô Quý đồng ý rồi...yeah”
Khi hai cô cháu vừa định bước ra khỏi cửa thì thấy Lâm Dương đã chờ sẵn ở đó.

“Hai người tính đi đâu à” hần cười hỏi.

“Tôi tính dẫn nó đi khu vui chơi.”

“Thế à. Sao không nói cho anh biết?” Lâm Dương tiến lại, tự nhiên đưa tay vòng qua eo cô, kéo cô lại gần mình.

“Không phải anh rất bận sao?” Quý Linh muốn cách xa hần ra một chút, mấy ngày nay cứ gần hần như vậy cô cảm thấy rất khó chịu. Mặt cô nóng lên như đang bị sốt vậy, tim cũng tự nhiên đập rộn lên.

“Làm gì có chuyện đó” Lâm Dương tham lam ghé vào trên đầu cô, hít vào mùi thơm trên người cô, thật là thơm.

“Vậy...bây giờ...” Quý Linh không biết phải làm gì, không biết có nên đi cùng hần hay không? Cô nhìn Lâm Dật.

Lâm Dật cũng không muốn ba già của cậu dính lấy cô Quý nên đang định mở miệng thì...

“Chúng ta cùng đi đi, anh dẫn em đến khu thương mại sẵn tiện dẫn nó theo”

Cái gì mà gọi là “sẵn tiện” chứ. Ý tứ là nhìn cậu đáng thương nên cho đi theo hả. Lâm Dật không phục. Đây rõ ràng là cậu với cô Quý hẹn trước mà. Cậu bé trừng mắt nhìn hần.

Ý, vậy là có 3 người à. Có nghĩa là cô không cần ở riêng với hần. Có Lâm Dật đi cùng thì hần không thể tùy tiện ăn đậu hũ của cô được. Quý Linh nghĩ thế nên rất vui vẻ mà theo Lâm Dương ra ngoài.

Lâm Dương tùy ý ôm cô vào lòng bước đi, mặc kệ cho ánh mắt giết người đang phóng tới với mức độ cực đại.

“A, a cô Quý nhìn con nè...” Lâm Dật kích động la to.

Con nít đến cuối cùng vẫn là con nít, cho dù có thông minh đến đâu thì vẫn không thể thoát khỏi ma lực của trò chơi. Vừa vào khu vui chơi dành cho thiếu nhi cậu bé đã mê mẩn say mê chơi hết trò này đến trò khác. Quý Linh chỉ cười đi theo sau lưng cậu, cô bây giờ đã mang thai 8 tháng rồi, bụng cũng đã lớn nên mọi cử chỉ đều phải cẩn thận. Lâm Dương cũng rất lo lắng, hần ta đi kể bên cô, đưa tay đỡ lấy vòng eo cẩn thận từng li từng tí dìu cô bước đi.

“Anh xem, tiểu Dật vui chưa kia. Có rảnh thì anh nhớ dẫn nó đi chơi, dù sao cậu bé vẫn còn nhỏ anh nên cho nó đi chơi nhiều hơn.” Quý Linh nói.

“Hả?” Lâm Dương kinh ngạc, đứa con trai này của anh không giống với những đứa trẻ khác. Nó không thích xem phim siêu nhân cũng như chẳng thích những món đồ như mô hình đồ chơi ô tô, máy bay...mà chỉ thích mấy cái số liệu vi tính hay chứng khoán. Nhưng hần không muốn làm cô mất hứng thôi thì cứ im lặng vậy

Bịch, bịch, bịch Lâm Dật người đầy mồ hôi chạy đến chỗ Quý Linh. Hôm nay cậu rất vui, đây là lần đầu tiên cậu được đến đây, không ngờ lại vui như vậy. Từ ngày cô Quý đến bên cậu quả thật không có ngày nào mà cậu không cảm thấy vui thậm chí còn cảm nhận được sự ấm áp của người mẹ. Cậu thật mong sẽ mãi mãi được như thế này.

Quý Linh dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán cậu bé, ánh mắt cô hiền hòa chan chứa tình yêu thương vô tận.

“Cô Quý, sau này chúng ta lại đến đây chơi nữa nha.” Lâm Dật hưng phấn nói.

Sau này? Quý Linh không biết cô có cái gọi là sau này không? Bây giờ cô còn ở lại nhà họ Lâm là vì chờ ngày sinh đứa nhỏ ra. Sau đó thì sao? Liệu cô còn có thể ở lại đây?

“Tiểu Dật à! Con phải hiểu, cô chẳng qua chỉ là bảo mẫu của con. Trước sau gì cô cũng phải rời khỏi đây.”

“Vậy thì không cần đi” hai giọng nói đồng thời vang lên.

Hai cha con Lâm Dương nhìn nhau, hiếm khi hai người này lại có chung một suy nghĩ như vậy.

“Tiểu Linh, không phải anh đã nói với em rồi sao? Em không cần đi đâu cả, em cứ ở bên cạnh anh là được rồi.”

“Cô Quý, cô không cần để ý đến ba già của con làm gì. Con dư sức bảo vệ cho cô mà” cậu bé vừa nói vừa ngược mặt lên trời, chống tay lên hông tạo dáng của một người đàn ông trưởng thành.

Quý Linh cảm động, cô cảm thấy mình có gì tốt mà hai người này lại chở che cho cô nhiều như thế. Một người không tiền, không quyền, còn là phụ nữ không chồng mà có con nữa chứ. Khiến mắt cô bỗng chốc ướt át.

Cô nói bằng giọng ghen ngào: “Cô không có những thứ mà hai người cần. Cô không có tiền lại không có quyền thế có thể giúp đỡ cho hai người.”

Chẳng phải nhà giàu xưa nay luôn đòi hỏi môn đăng hộ đối sao? Kể kia không giàu nhưng chẳng phải cũng chọn lựa sự giàu có sao?

“Mấy thứ đó con không cần” tiền thì cậu thiếu gì, quyền thế ư? Ai dám chọc đến cậu nào? Thử xem.

“Anh không cần những thứ đó. Một người đàn ông nếu như dựa vào phụ nữ mà có được những thứ kia không phải là quá vô dụng sao? Trên đời này, anh chỉ cần một thứ. Đó là em” Lâm Dương nhìn sâu vào trong mắt cô mà nói.

“Em, liệu có thể sao?” cô nhìn hẩn như không tin vào những gì vừa nghe.

Lâm Dương ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô: “Sao lại không chứ”

Lâm Dật không muốn bị bỏ rơi ở ngoài, cậu bé cố chen vào chính giữa hai người, ngả đầu tựa vào bụng to tròn của cô.

Bàn tay nhỏ mồm mím vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, cậu thầm nghĩ: Em gái à, em có thấy ba già của chúng ta có đáng ghét không? Tối ngày cứ giành cô Quý với anh hoài, mai mốt em ra đời nhớ giúp anh một tay đối phó ba già nhà.

“Cô Quý à, con khát nước” một giọng nói nhỏ xíu yếu ớt vang lên.

Nghe cậu bé nói, Quý Linh vội vàng đẩy Lâm Dương ra, mặt cô nóng rần lên. Tại sao cô có thể để cho hẩn ôm như thế chứ, hơn nữa còn là ở ngoài đường.

“Anh...anh...đi mua chai nước suối cho Tiểu Dật uống đi.” Quý Linh vội vàng nói.

Hẩn thật là không cam lòng mà, hẩn chỉ mới ôm cô được có một chút thôi đã bị cô đẩy ra rồi. Tất cả là tại tên tiểu quỷ này.

Lâm Dương bực bội, quay người đi.

Ha ha cuối cùng thì cũng đi rồi, Lâm Dật nghiêng mắt nhìn theo bóng dáng vừa mới đi mà vui mừng.

“Cô Quý à, bên kia có bắn thú bông kìa, hai cô cháu mình qua đó chơi đi, đi đi cô” cậu bé nắm lấy tay cô năn nỉ.

Nhìn nét mặt vui cười của Lâm Dật, cô không nỡ làm cho cậu bé mất hứng nên đành phải từ từ đứng lên đi theo phía sau cậu.

Do quá vui mừng mà Lâm Dật không hề nhìn phía trước, cậu bé cứ vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại phía sau.

“A”

Tự nhiên không hiểu sao cậu đụng vào một cái gì đó, thân hình nhỏ bé cứ như vậy mà ngã sấp về phía sau. Còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu đã nghe một tiếng the the phát lên.”

“Không có mắt à, đi không nhìn đường hả thằng ranh con”

Lâm Dật ngược mặt lên, cậu nhìn thấy một nam một nữ đang đứng trước mặt mình. Có lẽ vừa rồi cậu đã đụng trúng người nữ. Cậu biết cậu là người có lỗi nên đang định mở miệng xin lỗi thì lại nghe.

“Con cái nhà ai mà thiếu giáo dục thế không biết? Làm sai mà còn ngồi đó trông người khác là sao? Muốn chết hả mày” một ngón tay dí sát vào trán cậu, thật là đau nha.

Đúng lúc đó, có một lực đạo kéo cậu về phía sau.

“Xin lỗi, cậu bé còn nhỏ không biết gì, xin cô bỏ qua cho” Quý Linh sợ hết hồn, khi cô tới nơi thì thấy Lâm Dật ngã dưới mặt đất còn cô gái kia thì đang nói lời cay độc nhắm vào cậu. Không được, cô không thể để người ta bắt nạt cậu bé được.

“À, thì ra là cô. Đã lâu không gặp, không ngờ cô còn có thai nữa chứ. Tiêu Đường, không phải là con rơi của anh đó chứ”

Quý Linh nhìn thẳng vào hai người trước mắt, cô như không thể tin vào mắt mình. Tại sao ông trời lại cho cô gặp hai người này chứ.

Bùi Ngân Diệp không đợi cô mở miệng đã nói tiếp: “Tôi vốn tưởng cô là người hiền lành, thế nào, bị thằng kia chơi qua rồi không chịu nổi nữa nên phải tìm thằng khác phải không? Nói tôi nghe xem, một ngày cô ngủ với mấy thằng vậy, có lẽ cô cũng không biết ai là ba của đứa con trong bụng cô nữa phải không?”

Bàn tay của Quý Linh bỗng chốc lạnh run, cô không biết phải phản bác những lời này như thế nào. Rõ ràng đây chỉ là những lời vu khống nhưng sao cô lại chỉ có thể đứng yên như thế.

“Ngân Diệp à, chúng ta đi thôi” Tiêu Đường đứng bên cạnh dường như cảm thấy chột dạ, hắn không dám nhìn người phụ nữ trước mắt nên muốn nhanh chóng rời đi.

“Sợ gì chứ, người phải sợ là cô ta mới đúng. Ắ là con đàn bà lăng lơ lúc trước còn là vợ anh mà còn đi ngủ với thằng đàn ông khác, ắ không sợ mất mặt thì anh sợ gì chứ?” Lúc này Ngân Diệp đang bực mình, mấy ngày nay cô tìm mọi cách để tiếp cận với Lâm Dật mà không được, tính bữa nay ra ngoài tìm trò gì đó chơi. Vừa hay có ắ đàn bà ngu ngốc này ở đây, đại gì mà không trút giận chứ.

“Này, bà già kia, bà biết gì mà nói hă. Người vừa xấu vừa không có đầu óc thì câm mồm đi” Lâm Dật hét toáng lên

Ngân Diệp trừng mắt, tốt lắm dám chống đối với tôi à: “Thằng nhãi ranh này là ai, không phải là con rơi của cô đó chứ. Không ngờ trước khi kết hôn mà cô đã có con rồi thật là không biết mắc cỡ mà.”

Mọi người tụ tập lại càng ngày càng đông, lời xì xào bàn tán mỗi lúc một lớn hơn. Quý Linh cảm thấy như ai cũng nhìn mình bằng con mắt khinh bỉ.

“Không phải...tôi không có làm như thế... cô...cô không được nói thế...” Quý Linh run rẩy, miệng lắp bắp.

“Sao? Tôi nói thế là còn nhẹ đó, hạng người như cô chỉ đáng để người ta sỉ nhục, nói trắng ra không khác gì một gái điếm” thấy cô ta run rẩy, Ngân Diệp cảm thấy rất vui, ắ còn muốn nhiều hơn thế nữa.

“Cái mụ dạ xoa kia có câm mồm không hă, cô mới là gái điếm đó, cô nói ai là con rơi hă?” Lâm Dật lao tới, đấm đá túi bụi vào ắ đàn bà độc ác.

“Đau, mày dám đánh tao à. Mày chết chắc rồi.” Ngân Diệp tiến tới vung tay lên.

“Chát” âm thanh chói tay vang lên., tiếp sau đó là giọng ghen ngào của phụ nữ vang lên.

“A, đau quá”

Nhìn thấy cô ta muốn ra tay đánh Lâm Dật, Quý Linh liều mình đẩy cậu bé ra sau còn mình thì hứng chịu cái tát ấy. Nhưng không ngờ, cô ta lại ra tay mạnh như thế, Quý Linh lão đảo ngã xuống đất, cô cảm thấy bụng mình rất đau, giữa hai chân chảy xuống một dòng nước ấm. Cô đưa mắt nhìn xuống thì thấy một dòng máu đỏ tươi thấm ướt cả váy.

“Cô Quý, cô Quý cô có sao không?” Lâm Dật hoảng hốt chạy đến.

“Tại sao lại thế này?” âm thanh giận dữ của một người đàn ông vang lên.

Lâm Dương chạy tới, cẩn thận đỡ Quý Linh ngồi dậy tựa vào người hắn. Sau đó hắn nhanh tay gọi điện thoại kêu xe tới.

Nhìn thấy Lâm Dương, Quý Linh gắng gượng nói: “Làm ơn...cứu...con...gái...” chưa nói dứt câu, cô đã rơi vào trạng thái hôn mê.

“Không, tỉnh lại, tỉnh lại tiểu Linh, em sẽ không có chuyện gì đâu” Lâm Dương bế cô lên, chạy thật nhanh ra ngoài cửa.

“Chắc, có vậy cũng ngã, không biết cô ta có qua được không? Tốt nhất là chết đi cho rồi” Ngân Diệp vừa xoa xoa tay mình vừa nói. Á thấy rõ Lâm Dương bế ả đi tiện đó đi, làm thế nào mà ả có thể quen biết hắn. Khốn kiếp, dám giành đàn ông với tôi. Cầu cho cô xuống địa ngục.

“Nếu cô Quý chết, tôi sẽ cho cô lót đường đi theo” từng chữ một bật ra từ miệng Lâm Dật, hai bàn tay nhỏ bé xiết chặt lại với nhau, ánh mắt cậu bé đỏ ngầu, khí lạnh tỏa ra xung quanh. Cậu bé bây giờ giống như tử thần đòi mạng.

4. Chương 4

Ánh đèn đỏ trước cửa phòng cấp cứu vẫn sáng suốt 3 tiếng qua. Bên ngoài, Lâm Dương gần như đứng ngồi không yên. Hắn rất lo lắng, sợ hãi. Từ khi sinh ra cho đến bây giờ hắn chưa bao giờ cảm thấy lo sợ đến như vậy.

Khi hắn còn ôm cô trong ngực thì mặt cô gần như không còn một chút màu nào. Đôi môi trắng bệch, đôi mắt thì nhắm chặt lại. Nếu như cặp mắt ấy không bao giờ mở ra nữa thì sao? Nếu như cô không bao giờ nhìn đến hắn nữa...không...hắn không muốn như vậy. Nhưng cho dù hắn có lay gọi cô đến cỡ nào thì cô vẫn như không nghe không biết đến, cứ như thể chìm vào thế giới riêng của mình.

Toàn thân cô toàn là máu, nhất là ở phía dưới. Hắn rất sợ nếu như cô cứ như thế mà rời xa hắn thì hắn phải làm thế nào đây.

“Cạch” cửa phòng cấp cứu mở ra, có mấy cô y tá và bác sĩ vội vàng vàng chạy ra ngoài.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Lâm Dương chạy lại tóm lấy vị bác sĩ gần nhất.

“Chủ tịch, cô ấy là...?”

“Cô ấy là vợ tôi.” Lâm Dương ngay lập tức trả lời

Hả? Chủ tịch có vợ từ khi nào vậy? Nhưng nhìn thấy khí thế kinh người của Lâm Dương, vị bác sĩ không dám hỏi nhiều mà ngay lập tức trả lời.

“Sản phụ bị động thai còn mất máu quá nhiều, tình hình bây giờ rất là căng thẳng, ngài muốn giữ đứa nhỏ hay giữ người mẹ?”

Đứa bé có thể không giữ được nhưng Quý Linh yêu quý nó như vậy, nếu mất đi nó không chừng cô sẽ phát điên mất. Còn nếu giữ lại thì hai mẹ con sẽ gặp nguy hiểm. Phải làm thế nào đây? Không, không được, cả hai người hắn đều cần. Cô đau một thì hắn đau mười, làm sao hắn có thể nhẫn tâm làm cô đau lòng được.

Ánh mắt lóe lên tia sáng: “Tôi muốn cả hai người, nếu họ có mệnh hệ nào thì các ông chuẩn bị cuốn gói về quê đi.”

“Vâng..vâng...” Run sợ trước áp lực đó, vị bác sĩ cuốn quýt chạy vào trong phòng cấp cứu.

Quý Linh, em nhất định không được có chuyện gì. Nếu như em đi mất thì kể như trái tim anh cũng chết theo. Nó đã sớm nằm trọn trong tay em rồi. Anh xin em, Quý Linh, em nhất định phải trở về bên anh.

Thời gian dài đằng đẵng trôi qua, chỉ mới có mấy tiếng đồng hồ mà Lâm Dương cảm thấy dường như hắn đã sống hàng trăm năm. Lâm Dật ngồi một bên cũng bắt đầu không còn kiên nhẫn được nữa. Đứng vào lúc không còn có thể chờ thêm được nữa thì ánh đèn đỏ cũng tắt. Sau đó Quý Linh được đẩy ra ngoài. Gương mặt nhợt nhạt thắm đầy mồ hôi, trông cô tiều tụy hơn bao giờ hết. Kế bên là cô y tá đang ôm một khối tròn tròn.

Lâm Dật ghé người lại nhìn vào, cậu bé như không thể tin vào mắt mình, thật nhỏ, một đứa bé thật nhỏ nhún nhún khép mắt lại khẽ ngủ say. Trong lòng cậu bé tự nhiên dâng lên một cảm xúc khó tả.

“Chủ tịch... ngài...ngài đừng kích động như vậy... cô ấy... chỉ là mệt quá nên ngủ mất thôi, qua vài giờ nữa sẽ tỉnh lại, ngài... có thể bỏ áo tôi ra được không?” một giọng nói run rẩy vang lên.

Lâm Dật quay sang thì thấy ba mình đang nắm chặt lấy cổ áo của vị bác sĩ, ba cậu đã không thể khống chế được bản thân nữa rồi.

“Vậy sao!” Nghe những lời đó, cuối cùng tảng đá trong lòng Lâm Dương mới được đặt xuống. Hắn xoay người, tiến lại gần cô, bàn tay run rẩy khẽ chạm vào má cô, khi cảm giác ấm áp truyền tới hắn mới có thể tin đó là sự thật. Từ trong khóe mắt hắn hình như chảy ra vài giọt nước mắt.

Thật tốt quá, em không bỏ anh lại một mình. Tiểu Linh, anh yêu em. Có được em, anh như có được cả thế giới này. Anh chỉ cần em thôi, do đó, em đừng bao giờ rời xa anh.

Nặng nề mở mắt quá, Quý Linh cảm thấy rất mệt, hình như sức lực toàn thân cô đã tan biến hết rồi, đến động một đầu ngón tay mà cô cũng không làm được.

“Em tỉnh rồi” một giọng nói vui mừng vang lên.

Cô nhìn sang thì thấy Lâm Dương đang cầm tay mình và ra sức hôn lấy hôn để. Mặc dù không còn chút sức lực nào nhưng xấu hổ đỏ mặt thì cô vẫn biểu hiện ra được. Cô muốn rút tay về nhưng bị hắn nắm lại càng chặt hơn.

“Anh...”

“Anh đi lấy cho em ly nước. Chờ anh nha” Lâm Dương cuốn quýt chạy lại bàn, cẩn thận rót một ly nước.

Sau đó, Lâm Dương nhẹ nhàng đỡ cô lên chậm rãi cho cô uống từng hớp nước. Hắn vô cùng dịu dàng trong từng cử chỉ, ánh mắt trìu mến nhìn cô không dứt.

Đột nhiên, Quý Linh giật mình, cô chợt nhớ ra điều gì đó, đưa tay sờ sờ bụng mình. Thấy bụng không còn to tròn như trước trong chớp mắt từng giọt nước mắt đã rơi ra từng khóe mắt cô.

“Con...con em...hu hu hu...hu hu hu...” cô khóc nức lên, nói không thành lời.

Lâm Dương thấy cô khóc thì đau lòng khôn thôi. Hắn đưa tay lau đi từng giọt trên châu của cô rồi đặt một nụ hôn nồng ấm lên mí mắt. Hành động này thành công làm Quý Linh không khóc nữa. Cô đang tự hỏi hắn đang làm gì thế này, tại sao dám cả gan hôn cô chứ?

“Con gái không sao cả, bây giờ đang được y tá chăm sóc, ngoan, đừng khóc nữa, em đang trong thời gian ở cữ thì không nên khóc, không tốt cho sức khỏe đâu”

“Con gái...chăm sóc...” hắn nói một câu dài như thế mà cô chỉ nhớ được mấy từ này. Lâm Dương cảm thấy tủi thân, chẳng lẽ hắn không có chút vị trí nào trong lòng cô sao.

Thế là người nào đó không được vui cho lắm, hắn xụ mặt xuống, trề môi, giọng nói vô cùng đáng thương tràn đầy sự uất ức. “Em đó, từ khi tỉnh lại tới giờ chỉ nhớ đến con gái mà không thèm quan tâm anh gì hết, anh thật đáng thương mà” Sau đó hắn còn dụi mặt vào gáy cô dùng đưa thân mình cứ như đứa trẻ đang làm nũng. Nhưng thật ra là hắn đang lợi dụng sàm sỡ cô thì có.

“Hả?” Quý Linh chớp chớp mắt không hiểu, đây có thật là Lâm Dương hay không? Tại sao hắn lại làm hành động giống Lâm Dật như thế?

“Rầm”

Hai người còn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra. Sau đó là một bóng dáng nho nhỏ chạy vọt vào, leo lên giường, nhào vào lòng Quý Linh.

“Cô Quý, cô Quý, cô dậy rồi sao? Cô ngủ thật là lâu đó nha, cô làm con sợ hết hồn, con còn tưởng rằng cô sẽ không để ý đến con như lần trước nữa chứ. Con thật sự rất là sợ.”

Mặt của Lâm Dật úp vào trong người cô nên cô không thể thấy được vẻ mặt của cậu bé. Nhưng nghe giọng nói đáng thương như thế, Quý Linh có chút không đành lòng, thế là cô đẩy Lâm Dương ra, ôm lấy cậu bé nhỏ giọng nói.

“Con xem, chẳng phải là cô đã dậy rồi sao! Cô chỉ là mệt quá ngủ mất thôi, cô làm sao có thể không cần con chứ.”

“Thật sao?” Lâm Dật giương đôi mắt to tròn ngân ngấn nước mắt lên hỏi.

“Thật”

“Vậy cô hôn con một cái để chứng minh đi.” Cậu bé vừa nói vừa chỉ vào gò má phúng phính của mình.

Quý Linh hôn lên má cậu bé một cái, Lâm Dật khoái chí cười ha hả len lén đưa mắt khiêu khích ba già, còn người nào đó thì vẻ mặt càng lúc càng đen thui.

“Cô Quý, con biết cô rất muốn gặp em bé nên con đã mang nó lại đây rồi này, cô thấy con giỏi không?” cậu bé vừa nói vừa chỉ chỉ vào một người đang đi tới.

Cô y tá cẩn thận giao đứa bé cho Quý Linh rồi rời đi. Cô nhìn thật chăm chú vào đứa bé trước mặt. Đây là con cô sao? Là đứa con cô mang nặng đẻ đau sinh ra sao? Nó thật nhỏ...thật đáng yêu. Giờ phút này cô mới cảm thấy niềm hạnh phúc lớn lao của việc làm mẹ. Mọi đau khổ cô đã phải chịu đựng giờ đây cũng chẳng là gì cả. Hai cô cháu vô cùng cẩn thận chăm sóc cho tiểu bảo bối trong lòng cô. Và hiển nhiên cũng đã quên sự tồn tại của ai đó.

Hắn không cam tâm, tại sao? Tại sao cô lại không nhìn đến hắn chứ, cô chỉ lo cho hai đứa nhỏ, thật là không công bằng mà. Lâm Dương kêu gào ở trong lòng.

“Tiểu Lâm, con xem này, bảo bối mới nhích người đó.” Quý Linh mừng rỡ reo lên.

Ngay lập tức, Lâm Dật dính sát vào đứa bé mới sinh, say sưa nhìn ngắm nó. Cậu bé cảm thấy em bé thật là xinh đẹp, đáng yêu quá đi mất. Hôm nay đã là ngày thứ năm em bé được sinh ra, cậu bé cảm thấy bảo bối càng ngày càng xinh đẹp nha. Cậu thật sự muốn cắn một cái vào đôi má hồng hồng của bảo bối nhưng mà...nếu như làm vậy thì bảo bối sẽ khóc, mà bảo bối khóc thì cậu sẽ đau lòng. Cho nên cậu bé quyết định chỉ nên nhìn ngắm thôi.

“Ý, cô Quý, bảo bối mở mắt ra rồi kìa.”

“Thật sao, thật sao”

Hai người chụm lại nhìn ngắm đứa bé, dường như biết đó là mẹ mình, đứa bé cười một cái.

“Bùm”

Hai trái tim cùng tan vỡ, thật là đáng yêu quá đi mất, đôi mắt to tròn, cái miệng chúm chím, nhỏ nhắn còn nữa...còn nữa...hồi này bảo bối thật là dễ thương quá đi.

Cuối cùng Quý Linh cũng không kìm được lòng mình mà bế bảo bối dậy ôm vào trong ngực vuốt ve. Nhưng mà bé đói rồi, bảo bối khóc toáng lên.

“Ngoan ngoan nào, mẹ thương, sao tự nhiên con bé khóc to thế này?” Quý Linh xót xa nói.

Lâm Dật nghiêng đầu suy nghĩ sau đó nói: “‘Có phải em đói bụng không cô?”

Như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, lúc này Quý Linh mới nghĩ ra thì ra mình chưa có con bú.

Ha ha, cuối cùng cũng có cơ hội. Mấy ngày nay hai người này cứ bám riết lấy đứa bé mới sinh mà không thèm để ý đến hắn. Lâm Dương sắp chịu không nổi rồi, thằng nhãi kia thì không nói gì nhưng tại sao cô cũng không quan tâm đến hắn chứ.

“Đưa anh, đưa anh, anh cho y tá bế con bé đi uống sữa.” Lâm Dương mừng rỡ chạy đến.

“Không được, em muốn cho con bú.” Quý Linh kiên quyết đẩy tay hắn ra.

Lâm Dương buồn rầu vì bị cô gạt tay ra. Hắn thật là đáng thương mà.

Quý Linh thấy Lâm Dương vẫn đứng chết trân tại chỗ, cô không vừa nói: “Tại sao anh còn chưa ra ngoài?”

“Tại sao anh phải ra ngoài?”

“Em muốn cho con bú, không lẽ anh còn muốn ở lại nhìn...” Quý Linh đỏ mặt khi nghĩ đến cảnh đó.

À ha, vậy là hần có thể nhìn thấy phần ngực trắng nõn của cô rồi, cũng được, coi như đền bù lại cho hần.

“Anh có nhìn gì đâu, em cứ cho con bú đi.” Lâm Dương làm ra vẻ quân tử nói còn thúc giục cô mau chóng lên.

“Không được.” hai âm thanh cùng vang lên.

“Ai cho ba ăn đậu hủ của cô Quý chứ.” Lâm Dật liếc xéo ba mình, muốn kiếm lợi à, không có cửa đâu.

Lâm Dương liếc xéo con trai mình, dám ngăn cản ba mà lại làm chuyện tốt à.

Lâm Dật cũng không chịu thua kém, cậu bé trừng mắt nhìn lại, thì sao nào, ba dám làm gì.

Cuộc đối đầu nảy lửa giữa hai cha con diễn ra, hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ và ngược lại.

“Anh ra ngoài chút đi.” Thấy con gái mình cứ khóc suốt Quý Linh đau lòng nên mở miệng nài nỉ.

Lâm Dương không phục, vì cớ gì mà cô không kêu thằng nhóc này cùng ra ngoài chứ.

“Tại sao nó không phải ra ngoài?” hần kích động chỉ vào thằng nhãi ranh đang dựa sát vào cô.

“Tiểu Lâm là con nít mà. Anh ra ngoài đi, nhanh lên”

Lâm Dương xì mặt bước ra khỏi phòng.

Hiệp 1, tiểu Lâm và bảo bối toàn thắng.

Buổi chiều.

“Tiểu Linh à, em nhìn này.” Lâm Dương hớn hở khoe thành tích của mình với cô.

Hần bị đuổi ra ngoài nên rất không cam tâm. Chi nên đã về nhà làm mấy món thật ngon cho cô ăn. Chắc hẳn là cô sẽ rất vui mừng vì những gì hần làm. Với lại xa nhau mấy tiếng rồi, cô chắc chắn là sẽ nhớ hần.

Thế nhưng, Lâm Dương ơi, người đã hi vọng quá sớm rồi.

“Anh vào rồi hả, em muốn tắm cho bảo bối nên anh có thể ra ngoài không sẵn tiện về nhà lấy thêm quần áo vào cho em” Quý Linh vừa nói vừa bận rộn chuẩn bị đồ dùng, cô không thèm liếc mấy món đồ ăn dù chỉ là một cái.

Lâm Dương méo miệng á khẩu.

Thất bại lần 2.

Buổi tối.

“Tiểu Linh à, chúng ta đi ngủ thôi.” Lâm Dương hí hửng, cuối cùng thì cũng đến lúc ngủ rồi. Hần có thể ôm cô vào lòng, thật là vui quá đi.

“Không được, anh về nhà mà ngủ, giường nhỏ thế này còn có bảo bối với Tiểu Lâm nữa, làm sao có chỗ cho anh chứ.” Quý Linh xua xua tay từ chối.

Hiệp 3, thất bại hoàn toàn.

Tại sao, tại sao, tại sao...hần không phục. Hần phải đi kiếm cái gì xả stress mới được nếu không sẽ điên mất. Đúng rồi, chẳng phải có sẵn một người đây sao. Thế là người nào không cam tâm bỏ đi mang theo nỗi khí sát người.

“Ông chủ” hai người đàn ông cung kính cúi người trước Lâm Dương.

Mấy hôm nay hần không được vui nên bay giờ muốn tìm thứ gì đó xả vào mới được. Đúng lúc hần cũng cần phải tính toán thù mới hận cũ một phen mới được.

Lâm Dương bước vào trong một căn phòng bốn bề kín mít chỉ có một bóng đèn để ở giữa phòng. Một người đàn ông đang ngồi co rúm sợ hãi nép sát vào vách tường, toàn thân hắn run rẩy cứ như một con chó bị mắc mưa. Khi nghe có tiếng động hắn giật bắn người dậy, từ từ nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một đôi con ngươi đỏ ngầu nhìn thẳng vào Lâm Dương, giọng nói khàn khàn vẫn đục phát ra: “Anh...anh là ai?...Tại sao lại bắt tôi...tôi không...không...làm gì anh hết...nếu...nếu anh cần tiền...thì để tôi nói với vị hôn thê của tôi...cô...cô ấy sẽ đưa cho anh”

“Ngoài tiền và bám váy phụ nữ ra mày còn biết làm gì không hả?” Lâm Dương khinh thường nói.

“Anh...nói gì? Tôi không hiểu gì hết.”

“Vẫn muốn tiếp tục nói dối à. Vậy được, tao tốt bụng nói ày biết. Mày có biết Quý Linh không?” giọng nói của Lâm Dương hàm chứa sự tức giận trong đó, hắn rít qua kẽ răng từng chữ một.

Vừa nghe đến hai chữ “Quý Linh” là tên kia cứ như bị sét đánh, trợn to cả hai mắt, không thể tin nổi nhìn vào người đàn ông trước mắt. Phải, hắn chính là Tiêu Dương, người đã hại Quý Linh đến không còn ra hình người nữa.

“Anh...có quan hệ gì với Tiểu Linh?”

Lâm Dương đập một cú vào bụng hắn và quát: “Mày có tư cách gì hỏi tao hả? Cái thứ người như mày không đáng gọi tên cô ấy.”

Khốn kiếp thật, Tiểu Linh, nghe sao mà ngọt ngào thế. Hắn dám gọi cô như vậy sao? Khi hắn lảng nhục cô hành hạ cô cũng gọi tên cô như vậy sao? Thảo nào mỗi lần hắn gọi cô như thế, ánh mắt cô lại chớm về đau thương. Mẹ kiếp! Thằng khốn này làm mình bị mất điểm trước mặt cô ấy rồi.

“Tôi là... chồng...của cô ấy.” giọng nói thoi thóp vang lên phía sau Lâm Dương.

Ngọn núi lửa nổ tung tại chỗ, hắn xoay người đá vào mặt tên kia một cái “bốp”

“Mày dám nói đến chữ “chồng” với tao sao? Cô ấy đi làm kiếm tiền ày học đại học, lo liệu cuộc sống ày. Thế mà mày dám kêu người lại cưỡng hiếp cô ấy. Chồng sao? Mày xứng đáng nói ra chữ này à? Vì lấy lòng một ả đàn bà lẳng lơ mà mày dám làm chuyện bại hoại này à. Mày thật đúng không phải là con người mà. Cả chó cũng không bằng. Suốt ngày bám váy phụ nữ mà sống, không biết nhục sao? Mày không có lòng tự trọng à? Ờ...Không! Tao nghĩ cả lòng tự trọng của mày cũng bị chó ăn mất rồi.”

Lâm Dương cười thẳng một hơi cho hả cơn giận trong lòng. Sau đó, hắn xoay người ngồi trên ghế, ngoác tay cho hai tên áo đen đi vào.

“Các người nhớ kĩ, không được để hắn chết, chỉ làm cho hắn...sống không bằng chết.”

Hai người đó gật đầu, trói tên kia vào một cái giá chữ thập sau đó cầm con dao vẽ từng đường từng đường trên người hắn. Vết thương không sâu, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sẽ chảy máu rất nhiều vì hai người đó toàn cắt lên động mạch chủ. Mặc cho tiếng kêu gào của Tiêu Dương vang lên hai người đó vẫn mặt lạnh như băng tiếp tục thực hiện nghĩa vụ của mình. Sau khi rạch ra một đường, hắn sẽ lấy axit nhỏ từng giọt lên đó, tiếng xèo xèo vang lên cứ như một bản hòa ca bất hủ.

Rón rén...rón rén....

Chậm chậm... chậm chậm...

“Cách” một tiếng, cửa phòng nhẹ nhàng bị mở ra, một bóng người tiến vào trong phòng, nhìn trái, tốt lắm không có thằng nhãi kia, nhìn phải, ừ, một cục thịt nho nhỏ đang quơ quơ cái tay... Cái gì, hai hàng lông mày nhíu lại, tại sao giờ này con bé còn chưa ngủ chứ? Không được, không thể để nó phá hỏng chuyện của mình được.

Thế là Lâm Dương, ừ đúng vậy, cái người rình rập rón rén như ăn trộm kia chính là tổng giám đốc Lâm anh minh thần võ của chúng ta, hắn tiến lại gần cái thứ nho nhỏ đó, dùng ánh mắt chan chứa tình yêu thương nhìn chăm chăm vào nó.

Lâm Dương: Bé ngoan, không được làm ồn nghe chưa?

Bảo bối: *chớp chớp mắt*

Lâm Dương: Con không nói gì tức là đồng ý rồi đó *cười gian manh*

(Nguyệt: Con bé mới sinh sao biết nói chứ? Ăn gian quá! >_< lâm=“” dương=“”>

Lâm Dương nhẹ nhàng vén chăn lên, nằm xuống ôm cô vào trong lòng. Ừm, thơm quá, mềm mại quá, lâu lắm rồi không được ôm cô như thế này, hần sắp chết mất rồi.

“Ừm...” Quý Linh khẽ rên lên, đột nhiên cô cảm thấy thật ngộp thở. Mà...hình như có cái gì đang liếm môi cô, Quý Linh đưa lưỡi ra khẽ liếm một vòng không ngờ lưỡi cô lại bị cái gì đó cuốn lấy, Cô từ từ mở mắt ra...

“Anh...Tại sao lại ở đây?” Quý Linh không thể giấu được sự kinh ngạc trong đáy mắt.

Lâm Dương bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn cô và nói: “Đã mấy ngày rồi em không thèm nhìn anh lấy một cái, em thật thiên vị mà chỉ lo cho hai đứa nó.”

Hắn nói xong liền gục đầu vào hõm cổ cô, nếu nhìn bên ngoài thì có vẻ giống một đứa bé đáng thương nhưng thật ra...Ỗ, hôm nay cô ấy mới đổi sữa tắm à, không giống mùi lúc trước, nhưng không sao, miễn là trên người cô thì hắn có thể chấp nhận hết.

“Lâm Dương, anh không nên vào phòng em như vậy, dù sao chúng ta...” Quý Linh còn chưa nói hết thì môi cô đã bị chặn lại, Lâm Dương bá đạo càn quét trong miệng cô, bàn tay cũng không yên phận mà len lỏi vào bên trong.

Quý Linh kinh sợ, bóng đen trong kí ức lại một lần nữa hiện về, hắn càn quét khắp người cô, hắn đánh cô, nhục nhã cô...hắn...hắn...Quý Linh bất lực khóc nức lên.

Nghe thấy tiếng cô khóc nghẹn ngào, Lâm Dương hoảng sợ nhìn vào gương mặt cô. Chẳng lẽ cô vẫn còn bị quá khứ ám ảnh ư? Không được! Hắn không thể cô cứ bị kìm hãm trong bóng tối như thế.

Lâm Dương hôn lên từng giọt nước mắt của cô, nhẹ nhàng chậm rãi tiến về bên tai cô: “Anh sẽ không làm em đau, em tin anh chứ?”

Hắn nhìn thẳng vào trong mắt cô, chăm chú, dịu dàng pha một chút chờ mong, Quý Linh ngỡ ngàng trước những hành động của hắn, cô không biết mình phải làm gì nên chỉ có thể nhìn hắn.

Lâm Dương nhìn thấy sự ngỡ ngàng trong mắt cô, hắn chạm nhẹ vào môi cô từ từ chậm rãi rồi dần dần mãnh liệt hơn, cuồng dã hơn nữa. Sau đó, hắn hôn dọc xuống cổ cô rồi xuống đến bầu ngực nở nang. Cách một lớp áo, hắn cắn nhẹ vào hạt trâu nhỏ, thỏa mãn khi nghe cô rên nhẹ một tiếng. Miệng hắn lần lần tiến đến hàng cúc áo trên áo cô, bỗng...

“Oa....oa....oa...”

Đứa bé kể bên khóc nức lên, Quý Linh hoàn hồn, cô vội vàng đẩy Lâm Dương ra, ôm đứa bé vào trong lòng, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xem con bé bị gì. Khi cô còn chưa biết được nguyên nhân thì đứa bé đã ngo ngoáy vào ngực cô, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn cắn. À, thì ra, cô khẽ mỉm cười. Sau đó xoay người lại cho bảo bối ăn no.

Lâm Dương trừng mắt nhìn đứa bé trong ngực cô còn ai đó thì chỉ mở đôi mắt to tròn ra nhìn hắn một cách vô tội như muốn nói: Con còn là con nít mà, đối bụng thì phải khóc thôi.

5. Chương 5

“Nói! Đây là chuyện gì?” Bùi Dập Viên tức giận đập tờ báo xuống mặt bàn.

“Trời ơi! Có chuyện gì vậy ba? Con còn muốn ngủ đó.” Bùi Ngân Diệp ngáp ngắn ngáp dài uể oải dựa vào ghế.

Tối qua cô đi chơi bar đến gần 3 giờ sáng mới loạng choạng về đến nhà. Vậy mà mới sáng sớm ba đã lôi đầu cô dậy chỉ vào một tờ báo tầm phào chứ. Thật là bức mình!

“Ngủ, ngủ, ngủ suốt ngày chỉ là ngủ. Thằng đàn ông của cô làm nhà ta thật mất mặt.”

Bùi Ngân Diệp nghe vậy mới chậm rãi cầm tờ báo lên coi. “Oanh” một tiếng, đầu cô như nổ tung ra. Tiêu Dương, thật sự là Tiêu Dương sao? Tại sao hắn lại thâm trầm như vậy? Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Còn nữa, cái gì đây, cái đó của hắn bị cắt mất rồi sao?

Hắn bị người nào đó vắt ngay trước trụ sở cảnh sát, bên cạnh còn có một máy thu âm ghi lại chứng cứ hắn thông đồng với Bùi Ngân Diệp hãm hại người khác. Rất nhanh chóng, toàn thể giới nhà báo như tập trung lại trụ sở đó, muốn moi cho được tin tức từ Tiêu Dương. Nhưng cảnh sát canh phòng quá cẩn mật nên bọn họ cũng không moi được thêm tin tức gì. Cho nên... Bọn họ đổi mục tiêu... Tiến đến Bùi gia

Thành ra bây giờ trước cửa Bùi Ngân Diệp là một mảnh hỗn loạn.

Bùi Ngân Diệp ở trong lòng thề rằng, cô phải tìm ra cho được kẻ nào dám cả gan xen vào chuyện của cô. Cô phải cho hắn chết không kịp ngáp. Lửa cháy phần phật ánh lên trong con ngươi của Bùi Ngân Diệp.

Nhưng sự đời đâu phải lúc nào cũng như ý mình. Bùi Ngân Diệp không biết cô sắp phải chịu một tai họa chết người.

Lâm Dật nhìn tờ báo khinh bỉ: “Chỉ có nhiều đây sao, quá tệ!”

Ai, cũng không thể trách ba già của cậu được. Đạo này ba già của cậu dự hỏa công tâm không được thoải mái nên chỉ nghĩ được có nhiều đây, Có phải bây giờ, đến lượt cậu ra tay không?

Lâm Dật nộ một nụ cười lạnh.

“Á! Các người là ai?” Bùi Ngân Diệp vùng vẫy cố gắng chạy thoát thân nhưng không được. Cô đã bị một nhóm người tóm lấy. Trước khi kịp kêu lên cứu mạng thì trước mắt cô đã tối sầm lại.

“Tạt nước” Lâm Dật lạnh lùng nói.

“Ào” một thau nước xối thẳng vào trên người Bùi Ngân Diệp, cô bị lạnh run mà tỉnh lại.

Có chừng mười mấy người ở trong phòng, toàn bộ đều là đàn ông cao to khỏe mạnh... khoan... ánh mắt cô dừng lại ở người đang ngồi trên ghế. Sao lại có trẻ con ở đây?

Đôi mắt lèm nhèm nhìn vào thằng nhóc ngồi trước mặt. Cô nhớ ra, đây là thằng nhãi ranh đã đụng trúng mình lúc trước.

“Này! Nhóc con, mau thả bà mày ra, nếu không tao sẽ đánh vào mông mày”

Không nói thì thôi vừa mở miệng ra là thấy ngu xuẩn rồi, dám thủ hạ đứng đằng sau Lâm Dật thâm nghĩ. Chủ nhân của bọn họ mà phải sợ ả đàn bà này sao? Ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người ở trong phòng đều nhìn về phía Bùi Ngân Diệp. Còn Lâm Dật thì chỉ nhếch môi cười.

Thấy mình bị phớt lờ, Bùi Ngân Diệp lại lớn tiếng quát lên: “Này! Thằng khỉ kia, tao nói mày nghe không hả?”

“Chó ở đâu mà sủa lớn thế không biết?” Lúc này Lâm Dật mới nhẹ nhàng tuôn ra một câu.

“Mày... mày dám nói tao là...chó” Bùi Ngân Diệp tức điên người lên rồi. Cả cuộc đời này của cô chưa có ai dám nói cô như vậy.

“Ừ, tôi sai rồi, cô không phải là chó...chỉ là...chó cũng không bằng”

Ặc, cậu chủ à, mắng người ta đến chó cũng không bằng như vậy thì có hơi quá đáng đó.

“Mày... mày...” Bùi Ngân Diệp tức đến nỗi nói không nên lời.

“Sao? Cái loại người đem danh tiết của người ta ra làm niềm vui thì đến súc sinh cũng không bằng, tôi nói sai rồi sao?” Lâm Dật tiếp tục bồi thêm một câu.

“Chuyện tao làm thì có liên quan gì đến mày chứ?”

“Nhưng người mà cô hãm hại lại là người tôi yêu quý nhất.” Khi nói ra lời này, ánh mắt của Lâm Dật như lóe lên ngọn lửa, toàn thân cậu bé phủ đầy sát khí. Bây giờ cậu hoàn toàn như Atula đến từ địa ngục.

“Con đàn bà đó được làm đồ chơi cho tao đã là may mắn lắm rồi, à, may thích nó như vậy thì chắc cũng tiện tí như nó thôi.” Bùi Ngân Diệp vừa nói vừa nhỏ nước bọt.

“Vào” Thời gian trong phòng dường như ngừng lại, không một ai dám động đậy.

Mọi người trong phòng hít vào một hơi, không ai dám thở mạnh, bọn họ sợ mình sẽ bị ngọn lửa giận của vậ chủ thiêu đốt ngay cả tro cũng không còn.

“Được lắm lắm lắm người như vậy. Không ngờ đại tiểu thư của Bùi gia lại mở miệng ra những lời vàng ngọc như vậy.” giọng nói của cậu bé khiến mọi người trong phòng không lạnh mà rét run lên.

“Đã ghi lại cẩn thận rồi chứ?” Cậu bé vừa nói vừa liếc nhìn người phía sau một cái.

Tiểu Nhất hiểu ý, hần bước lên đưa một cái máy ra phía trước, từ trong đó truyền ra tất cả những đoạn đối thoại mà hai người đã nói nãy giờ.

Mặt Bùi Ngân Diệp biến sắc, cô không tưởng tượng được nếu những thứ này truyền ra bên ngoài thì danh dự của cô sẽ bị ảnh hưởng như thế nào.

“May...khốn kiếp...trả cái đó lại đây...” Bùi Ngân Diệp cố gắng vùng vẫy chạy tới nhưng lại không thể thoát khỏi sợi xích sắt.

“Chó má... may không phải là người mà... May giống y hệt con đàn bà kia ti tiện, hèn kém...”

“Bốp!”

Một âm thanh vang lên cắt đứt tiếng la hét chói tai của Bùi Ngân Diệp. Lúc mọi người kịp hoàn hồn thì trên má cô ta đã hằn lên nam dấu tay đỏ chói.

Lâm Dật từ từ xoa bóp bàn tay của mình, thật không đáng để cho cậu phải ra tay mà: “Tôi sẽ cho cô biết thế nào không phải là người. Đem chúng nó vào đây.”

“Két” Một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra, sau đó có hai người khiêng vào một cái rương theo sau đó là có một thứ gì đó đi theo.

Khi cái rương được mở ra trước mặt Bùi Ngân Diệp thì hai mắt ả trợn to ra như muốn rớt xuống đất, ả hoàn toàn nói không nên lời.

“Bắt đầu đi” Lâm Dật nhàn nhạt ra lệnh.

“Không.....” Tiếng kêu la của Bùi Ngân Diệp chìm hẳn vào trong màn đêm u tối.

Từng con, từng con dòi lúc nhúc chen chúc trên da thịt của Bùi Ngân Diệp, một người đàn ông cầm một con rết lên thả nó lên chỗ nào đó trên da thịt của cô ta. Từng cái chân gớm ghiếc bám vào trên da thịt trắng nõn nà. Bùi Ngân Diệp khiếp sợ đến nỗi mặt không còn một giọt máu, cả người cô run lấy bầy, đưa ánh mắt vô tội nhìn người đàn ông trước mặt những mong hắn sẽ động lòng mà buông ta cho cô. Nhưng không... Cô đã sai lầm rồi.

Bùi Ngân Diệp thét lên một tiếng khi con rết đó cắn vào lòng bàn tay cô. Thật đau, nước mắt không ngừng rơi xuống từ khóe mắt của cô ta. Nhưng sự trừng phạt chưa dừng lại ở đó, khi Bùi Ngân Diệp thấy có một con dòi đang bò đến chỗ con rết vừa cắn thì cô như muốn ngất xỉu tại chỗ.

“Không! Van cầu anh, mau... mau... đem nó đi chỗ khác...” Bùi Ngân Diệp nức nở lên tiếng cầu xin.

Nhưng trả lời cô chỉ là sự im lặng tĩnh mịch, cô muốn thoát ra khỏi nó nhưng không còn kịp nữa rồi. Nó... đã bò vào. Cả người Bùi Ngân Diệp rét run lên, con dòi không ngừng chui rúc vào trong người cô như xé từng thớ thịt trên người cô ra.

Lúc này Lâm Dật mới từ trên ghế đứng dậy đi về phía Bùi Ngân Diệp. Cậu bé nhìn người đang quằn quại nằm đó.

“Có muốn kết thúc nỗi đau này không?”

“Muốn... muốn” Bùi Ngân Diệp lắp bắp nói.

“Vậy thì tôi hỏi điều gì cô cũng phải trả lời đúng sự thật nếu không...” Lâm Dật nở một nụ cười lạnh.

“Được...”

Lâm Dật bắt đầu hỏi, Tiểu Nhất ở bên cạnh cẩn thận ghi lại tất cả.

Sau khi hoàn thành, Bùi Ngân Diệp đưa ánh mắt chờ mong nhìn vào cậu bé. Cô sai rồi, cô không nên dính vào nó. Nó không phải là một đứa trẻ bình thường, đặc biệt với nó chỉ có con con đường chết. Nhưng tất cả đã quá muộn màng

“Tôi có thể đi chưa?” Bùi Ngân Diệp dè dặt hỏi.

Lâm Dật nở một nụ cười lạnh: “Được, nhưng mà sau khi cô ném đủ mọi đau đớn đã. Cô thích xem người khác bị cưỡng bức như thế thì tôi sẽ cho cô tự mình trải qua... Cô cứ yên tâm đi, tôi không có vô đạo đức như cô đâu, tôi sẽ không kêu người chơi cô mà là...” Cậu bé đưa mắt nhìn vào một góc khuất.

Bùi Ngân Diệp đưa mắt nhìn theo, đó không phải là thứ đi theo sau hai người đàn ông khiêng vào chiếc rương đầy dòi và rết đó sao? Đó là một...con chó.

“Cậu điên rồi hả? Tại sao cậu có thể làm thế được? Người và chó làm sao có thể?”

“Sao lại không? Tiểu Nhất! Lấy ra đi.”

Tiểu Nhất tiến lên bóp chặt miệng Bùi Ngân Diệp thả vào trong miệng cô ta một viên thuốc.

“Người... Các người cho ta uống cái gì?”

“Không có gì! Chỉ là muốn trợ giúp cô một chút thôi mà. Cứ từ từ hưởng thụ đi.” Lâm Dật nói xong liền cất bước ra ngoài, cậu bé thật sự không muốn nhìn thấy ả đàn bà dơ bẩn này thêm một giây nào nữa. Cậu bé nhớ bảo bối rồi, không biết em ấy đã dậy chưa?

Cánh cửa khép lại, trong phòng chỉ còn lại Bùi Ngân Diệp và con chó ngồi đó. Đó là một con beggie cỡ bự, đang ngồi nhìn chăm chăm vào cô. Bùi Ngân Diệp cảm thấy thật là nóng, một luồng nóng xông thẳng lên, phía dưới thật ngứa ngáy, cô đưa tay vào thử nhưng vẫn không thấm thía vào đâu. Từ từ cô sinh ra ảo giác đến cuối cùng không nhìn được nữa, cô với tay lấy chìa khóa trước mặt mở còng ềnh rồi tiến lên gần con chó. Khoảng bao lâu sau, trong phòng phát ra những tiếng thở dốc. Tất cả những hình ảnh nóng bỏng đó đều được ghi lại một cách chân thật.

Trong lúc đó, Đinh Tư Bình đang ngồi trong phòng khách của Lâm gia. Bà đặc biệt chọn thời điểm Lâm Dương không có ở nhà mà đến. Vì người bà muốn tìm chính là người phụ nữ gần đây xuất hiện bên cạnh hần. Đứa con rể này bà không thể bỏ qua được nhưng trước tiên phải loại bỏ chướng ngại vật trước mắt này. Bà đã nhờ thám tử tư điều tra, người phụ nữ này rất được Lâm Dương yêu thương che chở nhưng cô ta lại không phải là người xuất thân danh giá gì hơn nữa là đã có con. Bà nghĩ chỉ cần cho cô ta một số tiền thì sẽ đuổi được cô ta đi.

Quý Linh mới ru bảo bối ngủ xong thì nghe nói là có người tìm cô. Thật kỳ lạ! Cô có quen ai ở đây đâu mà lại có người tìm chứ nhưng người ta cũng đến đây rồi thì mình cũng phải tiếp đón mới đúng phép tắc. Nghĩ vậy, cô khoác một chiếc áo lên người rồi xuống phòng khách.

Khi xuống tới nơi, Quý Linh ngỡ ngàng nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt. Trong trí nhớ của cô chưa bao giờ có người này xuất hiện.

“Bà tìm tôi có chuyện gì?” Quý Linh nhàn nhạt nói.

Đinh Tư Bình đánh giá người phụ nữ trước mặt. Sắc đẹp không bằng con gái bà, dáng người cũng không, quyền thế cũng không. Như vậy thì lấy gì mà cạnh tranh với con gái bà chứ. Nhưng tại sao Lâm Dương lại chú ý tới cô ta chứ? Một giây sau đó, bà nhìn vào chiếc áo mà Quý Linh đang mặc. Sau đó nở ra một nụ cười khinh bỉ. Thì ra là chỉ có như vậy.

Sự khinh bỉ không che giấu của người trước mắt đều rơi vào trong mắt Quý Linh. Cô không hiểu là có chuyện gì xảy ra. Cũng không đợi cô hiểu ra, người đó đã đi đến trước mặt cô và nói.

“Tôi không muốn vòng vo với cô. Tôi muốn cô rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

“Tại sao?” Quý Linh ngạc nhiên.

“Tại sao ư? Cô nghĩ cô có tư cách sống ở đây à? Cô chẳng qua chỉ là đồ chơi giải khuây cho Lâm Dương thôi. Bây giờ cũng nên đi khỏi đây rồi. Tôi cho cô một số tiền cô lập tức rời khỏi đây ngay.” Đinh Tư Bình khinh người nói.

Quý Linh chấn động, không phải như vậy mà? Cô vẫn còn đang suy nghĩ xem có nên qua lại với Lâm Dương không? Với lại Lâm Dương cũng chưa bao giờ đối xử với cô như là một món đồ chơi. Hắn rất tốt với cô. Người này là ai? Mà lại nói ra những lời này.

“Bà lấy quyền gì mà nói thế?” Quý Linh nói.

“Quyền gì ư? Chỉ bằng tôi là mẹ vợ tương lai của hắn.” Đinh Tư Bình huyền hoang nói.

“Vậy sao? Tôi khi nào thì có mẹ vợ tương lai vậy?” Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ phía sau hai người.

6. Chương 6

Quý Linh xoay người lại, đập vào mắt cô là hình dáng của một người đàn ông không thể nào quen thuộc hơn nữa. Cô nhớ, thật sự rất nhớ hắn, chỉ mới mấy ngày không gặp mà cô tưởng như đã trăm năm. Mặc dù hàng ngày cô đều bận rộn lo cho cục cưng và Lâm Dật nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó. Đêm nào cô cũng giật mình tỉnh giấc khi bị sự lạnh lẽo bao trùm lấy. Ngay lúc này đây, khi hắn xuất hiện trước mặt cô, cô cảm thấy không có gì vui hơn bây giờ hết.

Nhìn thấy vẻ mặt ghen ngào của cô, Lâm Dương không khỏi đau lòng. Mấy ngày qua, hắn tránh mặt cô một phần là vì công việc quá bận rộn phần còn lại là vì... ghen. Phải, hắn thật sự ghen tỵ với đứa bé mới sinh kia. Nó đã chiếm lấy tất cả sự chú ý của cô, cô không còn để ý đến hắn nữa. Hắn quả thật cảm thấy rất buồn nhưng hắn lại không thể để lộ ra ngoài được nên... Hắn chỉ đành tránh mặt cô.

Lâm Dương bước lại gần Quý Linh, hắn đưa tay vén đi vài sợi tóc rũ xuống trước mặt cô, ánh mắt thâm tình khôn xiết nhìn thẳng vào người đã nắm giữ toàn bộ trái tim hắn.

“Sao vậy? Sao nhìn em lại muốn khóc thế kia? Ai bắt nạt em à?” Lâm Dương dùng tất cả tình cảm của mình đặt vào hết trong lời nói.

Nước mắt của Quý Linh cứ như sắp tuôn ra tới nơi, cô lắc lắc đầu sau đó tiến tới vòng tay ôm lấy hắn. Động tác này của cô thật sự đã dọa sợ Lâm Dương. Hắn sững sờ trong giây lát như không thể tin vào những gì đang diễn ra. Cô ôm hắn, thật sự đang ôm hắn sao? Không phải là hắn đang nằm mơ chứ?

Sự ấm áp kia đã nói cho hắn biết tất cả là sự thật còn có mùi hương chỉ thuộc về riêng mình cô. Không thể chờ thêm một giây nào nữa, Lâm Dương vươn hai tay ra ôm trọn cô vào lòng. Hắn dịu dàng ôm ấp cô như bảo vật quý giá nhất của cuộc đời hắn. Nói như thế cũng không sai, đối với hắn, cô là người quan trọng hơn tất cả kể cả mạng sống này.

Một nam một nữ ôm lấy nhau, nam thì đẹp trai phong độ, nữ thì dịu dàng ấm áp. Hình ảnh đó thật là đẹp biết bao nhưng khi vào mắt một người nào đó thì cứ như là lấy kim đâm vào mắt bà vậy.

“Hèm...” Đinh Tư Bình khẽ hắt giọng một cái, bà không thích mình bị làm ngơ như vậy. Bà lúc nào cũng phải là trung tâm của mọi sự chú ý.

Lâm Dương nhíu mày, hắn không thích bị người ta phá đám chút nào. Thật lâu lắm rồi hắn mới được ôm cô như thế, kẻ nào muốn chết mà đi phá ngang thế hả? Hắn còn muốn ôm cô thêm một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi thì cô đã đỏ mặt đẩy hắn ra. Trên mặt Lâm Dương tràn ngập vẻ tiếc nuối.

Còn Quý Linh thì đỏ mặt không thôi. Thật là xấu hổ mà! Cô lại nhất thời quên mất đang có khách ở đây.

“Không biết Bùi phu nhân đến đây làm gì?” Lâm Dương chán ghét nói.

Hắn nói xong liền đỡ cô ngồi xuống trên ghế sa lon. Hắn không muốn cô mệt chút nào.

“Tổng giám đốc Lâm, tôi tới đây là muốn hỏi cậu một số chuyện có liên quan đến con gái tôi.” Đinh Tư Bình mặt dày nói ra mục đích của mình. Bà không thèm quan tâm xem bây giờ đang có ai ở đây chỉ cần đạt được mục đích của mình, bà bất chấp tất cả.

Tay Quý Linh khẽ run lên. Tại sao bà ta lại muốn nói chuyện với Lâm Dương về chuyện của con gái bà ta. Phải rồi! Vừa rồi bà ta nói bà là mẹ vợ tương lai của hắn. Có phải điều đó là thật không? Hắn thật sự sắp kết hôn sao? Vậy sự ầm ập vừa rồi là gì? Chẳng lẽ đều là ảo giác của cô sao?

Lâm Dương nhíu chặt đôi mày nhìn người phụ nữ trước mặt. Hắn thật sự không biết đầu óc của bà ta làm bằng cái gì? Khi mà mới gặp mặt đối phương được hai lần đã muốn gắn ghép hắn với con gái bà ta. Đã vậy còn ở trước mặt người yêu của đối phương nói nữa chứ. Hắn không thèm so đo với bà nữa, tay của cô tại sao đột nhiên lại lạnh thế này? Lâm Dương ngẩng đầu lên nhìn Quý Linh. Hắn thấy rõ sự đau đớn, bi ai còn có một chút mặc cảm trong mắt cô. Hắn không thích như thế. Hắn chỉ muốn cô cười thật tươi.

“Tôi không biết bà muốn nói gì với tôi? Nhưng tôi và con gái bà không có liên quan gì với nhau cả.” Hắn vừa nói vừa vỗ vỗ vào tay cô như muốn an ủi.

Đinh Tư Bình chỉ cười cười trước câu trả lời của Lâm Dương, bà nói: “Cậu không thấy là con gái tôi rất hợp với cậu sao? Vừa xinh đẹp vừa giỏi giang lại có gia thế. Bảo đảm hơn hẳn một số người nào đó không có tư cách kia.” Bà vừa nói vừa cố tình nhìn Quý Linh bằng ánh mắt khinh bỉ,

Nghe câu đó, Quý Linh càng cúi đầu xuống thấp hơn. Cô cảm thấy mình thật hèn mọn, bà ta nói không sai chút nào. Cô lấy tư cách gì để ở bên cạnh hắn chứ.

Đến lúc này thì quả thật đã quá mức chịu đựng của Lâm Dương, hắn không khách sáo nữa mà nói thẳng: “Con gái của bà đã có hôn ước thì có tư cách gì chứ?”

“Ái da, cậu hiểu lầm rồi, tôi không có nói con gái lớn của tôi, Bùi Ngân Diệp, mà là con gái nhỏ của tôi, Bùi Ngân Tuyết” Không nhận thấy sự ác ý trong câu nói của đối phương, Đinh Tư Bình tiếp tục huyên hoang: “Cậu biết đó, Đinh Tư Bình tôi hồi trẻ cũng là một tuyệt sắc giai nhân cho nên con gái của tôi thế nào cũng phải hơn hẳn một số kẻ hèn mọn nào đó, thêm vào đó chồng tôi là Bùi Dập Viễn, cũng là một người giàu có, cậu không cảm thấy hai nhà chúng ta rất môn đăng hộ đối sao?”

Bà ta cố tình nhấn mạnh bốn chữ “Môn đăng hộ đối”

Lúc này, Quý Linh bỗng đứng phắt dậy. Cô bàng hoàng nhìn kỹ người trước mặt: “Con gái bà là Bùi Ngân Diệp...” Cô như gằng từng chữ mà nói.

“Đúng” Đinh Tư Bình rất thoải mái thừa nhận. Sao nào? Chắc là có gặp qua con gái của bà rồi nên mới ngỡ ngàng như vậy.

“Bà là Đinh... Tư... Bình” Giọng Quý Linh run rẩy như không nói nên lời.

“Đúng”

“Àm.” Quý Linh như bị sét đánh ngang tay, cô ngã phịch xuống ghế sa lon ở phía sau. Chưa đầy một giây sau, nước mắt đã rơi xuống. Lâm Dương vội vàng ôm lấy cô. Hắn đã muốn ngăn cản bà ta nói ra đáp án nhưng không ngờ lại không kịp.

Quý Linh khóc nức nở trong lòng hắn. Cô nói: “Lâm... Dương... Em không... không... muốn thấy bà ta... hu hu”

“Được, được, em đừng khóc.” Lâm Dương dịu dàng nói.

Sau đó sắc mặt biến đổi, hắn lạnh lùng nói: “Bà nghe rồi đấy, cửa ra ở ngoài kia, tôi không tiễn.” Không đợi bà ta kịp phản ứng hắn đã ôm cô rời đi.

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Quý Linh bị tiếng chim hót ríu rít đánh thức. Cô khẽ cử động thân mình, thật là đau nhức, tối qua người kia cứ như con dĩa thú lâu ngày không được thỏa mãn mà ăn cô hết lần này tới lần khác. Đến nỗi một miếng xương vụn cũng không để sót.

Cô khẽ xoay đầu nhìn người bên cạnh. Khi hấn ngủ thật là hiền lành biết bao, không còn nét cuồng dã như đêm qua, không còn sự gấp gáp, bá đạo khiến người ta phải dè chừng. Hấn có một hàng lông mày thật rậm, thể hiện sự ngang tàng, ngạo mạn. Nhưng tại sao cô lại cảm thấy hấn rất dịu dàng nhỉ. Chỉ là hấn có chút lạnh lùng khi hai người gặp mặt lần đầu tiên nhưng từ khi hấn bày tỏ tình cảm với cô thì vô cùng dịu dàng, chu đáo không bao giờ làm cô phiền lòng. Hấn cẩn thận che chở cho cô, làm cô quên đi những nỗi đau trong quá khứ. Còn có mũi hấn thật là cao nha, đôi môi cũng thật hấp dẫn. Cô khẽ đưa ngón tay lên lướt dọc qua gò má hấn, nhẹ nhàng vuốt ve từ hàng lông mày đến sống mũi rồi tới đôi môi kia. Cô không kìm được mà nhướn người lên hôn trộm hấn một cái.

Sau đó, cô lập tức kéo chăn lên che kín mặt không dám nhìn người bên cạnh, sợ hấn phát hiện ra việc mình vừa làm. Nhưng chờ một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, cô khẽ len lén hé đôi mắt ra thì thấy hấn vẫn ngủ say như chết.

Quý Linh bĩu môi, cô cảm thấy không vui chút nào. Thật là mất hứng, cô chuẩn bị xuống giường thay quần áo.

Một bàn tay vươn lên vòng qua eo cô, kéo cô trở về. Quý Linh giật mình, la lên một tiếng nhắm mắt lại. Cô chợt nghe có một tiếng cười khẽ, rồi một giọng nói khàn khàn vang lên: “Sao thế, đánh lén anh xong rồi muốn chuồn mất à?”

Hôm nay tâm trạng của Lâm Dương rất vui, cô gái nhỏ này cũng biết trêu chọc hấn nữa đây. Đã thế lại còn đánh lén nữa chứ nhưng mà... hấn lại thích cách đánh lén này.

Quý Linh mở to con mắt tròn xoe nhìn người bên cạnh, mắt cô đảo vòng vòng, hai gò má đỏ ửng, lắp lững nói: “Đâu có đâu.”

Lâm Dương mỉm cười, hấn nâng mặt cô lên, đối diện với mắt hấn và nói: “Vậy sao, vậy là anh trách lầm em rồi à, anh đền bù cho em nha.”

Nhanh như chớp, hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo thẳng xuống dưới, đặt lên một bộ phận nào đó đã bắt đầu thức tỉnh.

Quý Linh biết thứ kia là gì, cô không khỏi đỏ mặt muốn rút tay về nhưng lại không được. Cô chỉ có thể im lặng cảm nhận thứ đó đang lớn dần lên trong tay mình. Lâm Dương cũng không rãnh rãi nữa, hấn cầm tay cô bắt đầu chuyển động lên xuống một cách nhịp nhàng.

Đến lúc này thì Quý Linh không thể chịu đựng nổi nữa, cô xấu hổ ngược đôi mắt nai nhìn hấn. Như muốn cầu xin hấn mau buông tay cô ra.

“Anh mau buông tay ra đi” Quý Linh nũng nịu nói.

“Không được, em đã đốt lên ngọn lửa rồi mà không chịu dập tắt nó sao.” Hấn vừa nói vừa chuyển động nhanh hơn nữa cho đến khi một dòng chất lỏng bắn ra.

Lâm Dương rên lên một tiếng thỏa mãn, Quý Linh không dám động đậy cô sợ sẽ lại làm cho ngọn lửa của hấn bùng cháy, đến lúc đó không biết hấn sẽ làm ra những chuyện gì nữa. Cô thật sự đã bị bề ngoài hiền lành của hấn lừa gạt mà, ai biết được hấn lại thú tính đến thế chứ.

Quý Linh ngàn phòng trăm phòng nhưng không phòng tránh được chuyện tình lực buổi sáng của đàn ông rất dư thừa. Cô hoảng hốt khi lại thấy vật đó bắt đầu cương cứng phình to ra.

“Anh... anh sao có thể... như thế được.” Quý Linh như không tin vào mắt mình hỏi Lâm Dương.

Ngay sau đó, trời đất như đảo lộn, chớp một cái cô đã bị đè ở dưới. Còn người ở trên thì vô cùng hưng phấn: “Sao lại không chứ, chỉ cần là em thì bất anh làm bao nhiêu lần cũng không đủ.” Hấn vừa dứt lời, quả thật đã bắt tay vào làm rồi.

Quý Linh khóc không ra nước mắt.

Lần thứ hai tỉnh lại đã gần giữa trưa, Quý Linh mệt mỏi ngồi dậy, cô nhìn sang bên cạnh rồi thở phào một hơi. Thật là may quá, Lâm Dương không có ở đây. Quý Linh thầm cảm tạ trời đất và hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hần. Thật là một chết cô mà, sáng nay hần lại ăn cô thêm ba lần nữa, đúng là thú tính.

Quý Linh vừa lau bầu vừa vào phòng tắm, cô muốn ngâm mình trong nước ấm. Cả người cô cứ như mới chạy bộ 5000 km vậy, nhức mỏi quá.

Vừa bước vào phòng tắm, Quý Linh đã thấy có một bồn nước ấm đang chờ cô. Cô không khỏi vui mừng, chạy ngay vào đó mà ngâm mình. Thật là thoải mái mà, xem ra tên kia cũng còn tính người, cũng biết chuẩn bị nước cho cô tắm.

Quý Linh còn muốn ngâm mình lâu thêm một chút nhưng bụng đói cồn cào đã kháng nghị với cô. Thế là cô luyến tiếc bước ra ngoài phòng tắm, thay một bộ đồ sạch sẽ rồi xuống lầu tìm đồ ăn. Ý chết, còn bảo bối nữa, sáng giờ cô chưa cho con bé ăn, chắc nó đã đói lắm rồi mà sao cô lại không nghe thấy tiếng con bé khóc đòi ăn vậy? Quý Linh ba chân bốn cẳng chạy một mạch xuống dưới.

“Y... A... A” Vừa vào phòng ăn cô đã nghe thấy tiếng con gái bảo bối vui vẻ nói chuyện. Con bé đang được Lâm Dật bế trên tay, hai bàn tay nhỏ xíu mũm mĩm không ngừng quơ về phía trước như muốn bắt lấy vật gì đó.

“Thật là đáng yêu quá đi.” Lâm Dật vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của bé, không kìm được hôn lên gò má phúng phính một cái.

Đột ngột bị hôn nhưng đứa bé không hề khóc rung lên mà còn cười rất vui vẻ, bàn tay nhỏ xíu lúc nó y đã bít được ngón tay của Lâm Dật thế là nhất quyết không chịu buông ra. Lâm Dật nở nụ cười khổ: “Bảo bối, bỏ tay anh ra đi, nếu không làm sao anh cho em uống sữa được.”

“Ừ... ừ...” Hai hàng lông mày nhỏ nhen của đứa bé cau lại muốn nói: không muốn, em muốn nắm tay anh.

Quý Linh thở dài chán nản, con gái cô không ngờ cũng biết chọn người đẹp trai để mà làm nũng chứ. Cô tiến tới muốn ôm lấy con bé nhưng..

“Oa... oa... oa...” Đứa bé khóc rống lên không chịu rời đi, Quý Linh không biết là nó bị làm sao. Cô thử đút muỗng sữa cho nó, nó liền thè ra không chịu uống. Cô kiểm tra xem nó có làm bậy hay không thì tã của nó hoàn toàn sạch sẽ.

Quý Linh không biết phải làm thế nào thì lúc này Lâm Dật đã bế bảo bối lên, nhẹ nhàng nói: “Ngoan nào, không khóc.”

Đứa bé lập tức nín khóc ngay chỉ còn thút thít vài tiếng. Bảo bối khóc làm cho cái mũi nhỏ nhắn và vành mắt đỏ ửng lên, Lâm Dật đau lòng không thôi. Cậu lấy tờ khăn giấy lau khô nước mắt cho bảo bối rồi đút từng muỗng sữa cho nó: “Bảo bối, ngoan nha, uống sữa thì mới mau lớn được, lớn rồi thì anh sẽ dẫn em đi chơi.”

Không biết đứa bé sơ sinh nghe có hiểu lời cậu bé nói không nhưng từng muỗng sữa đã được uống hết. Quý Linh đứng bên cạnh ngơ ngác không thôi cho đến khi có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô.

“Xem ra con gái không cần em nữa rồi, nhưng đừng buồn, còn có anh nữa mà.” Lâm Dương vừa nói vừa ôm cô vào lòng.

Quý Linh thật là tủi thân mà, con gái không cần cô nữa mà chỉ cần anh trai của nó thôi.

“Anh rất cần em đó, em muốn anh chứng minh không?” Lâm Dương vừa nói vừa thổi hơi nóng vào tai cô. Ngực điệu cực kỳ mở ám.

Quý Linh bực bội nhéo vào hông hần một cái: “Em đói bụng rồi, anh đừng có ở đó mà giở trò nữa.” Nói rồi Quý Linh đi thẳng đến chỗ để thức ăn mà không thèm nhìn Lâm Dương nữa.

Lâm Dương phì cười, cô gái nhỏ của hần cũng biết ghen tỵ và giận dỗi nữa chứ. Thật là đáng yêu mà.

Mười giờ tối, phòng làm việc của Lâm Dương vẫn còn sáng đèn, hắn đang cần mẫn chăm chỉ chuẩn bị cho sự kiện trọng đại.

“Ba già, chuẩn bị xong chưa? Thật là lâu lắc!” Lâm Dật nhàm chán ngồi trên ghế, cậu vừa xem một cuốn sách dinh dưỡng cho trẻ sơ sinh vừa nhàm chán hỏi ba mình.

Thật là lâu quá mà! Muốn làm thì làm liền đi, cứ đợi hoài như thế đến cậu cũng phải sốt ruột rồi.

“Con thì biết cái gì.” Lâm Dương liếc xéo con trai mình.

“Con chỉ muốn nhắc nhở ba là còn do dự nữa thì coi chừng bị người khác cướp đi mất đó.” Lâm Dật tốt bụng nhắc nhở.

Lâm Dương vừa nghe thấy thế thì đứng bật dậy: “Thằng nào dám?” Ai dám có ý đồ với thứ thuộc về hắn thì hãy chờ chết đi.

Mới sáng sớm Quý Linh đã bị Lâm Dương đánh thức. Sau đó cô cứ như một con búp bê bị người ta trang điểm thay trang phục... Tất cả mọi chuyện cô đều không thể có ý kiến gì.

“Lâm Dương! Chúng ta đi đâu vậy? Tại sao lại không cho Tiểu Dật với bảo bối theo?” Quý Linh hỏi.

“Bí mật!” Lâm Dương lại làm ra vẻ thần bí nháy mắt với cô.

“Xi.” Quý Linh thấy thế không thèm để ý đến hắn nữa, cô quay đầu sang ngắm cảnh đẹp bên ngoài.

Đến khi chiếc xe dừng lại, cô mới biết là mình đã đến một trong những nơi tổ chức tiệc xa xỉ nhất. Ở ngoài đã có hai hàng nam nữ mặc trang phục trang trọng cúi chào khi cô đi qua. Những chùm pha lê lung linh huyền ảo được treo trên trần nhà. Còn có một bản nhạc du dương êm ái vang lên xung quanh.

Khi vào trong đại sảnh thì càng náo nhiệt hơn nữa. Mọi người đang nói chuyện với nhau thì đột nhiên ngừng lại nhìn chằm chằm vào cô. Lúc này Lâm Dương tiến tới vòng tay qua eo cô, kéo cô đi tới trước.

Lâm Dương cầm tay cô đi lên lễ đài, sau đó tìm một cái micro, điều chỉnh âm thanh rồi nói: “Xin quý vị chú ý! Tôi có một chuyện quan trọng muốn được tuyên bố.”

Mọi người đều tập trung sự chú ý vào Lâm Dương, chờ mong xem hắn sắp nói điều gì.

“Hôm nay tôi muốn cầu hôn với cô Quý Linh ngay tại đây.” Vừa dứt lời, Lâm Dương đã quỳ một gối xuống đưa một viên kim cương ra trước mắt cô: “Linh Linh! Hãy đồng ý lấy anh nhé. Hãy để cho anh chăm sóc em và bảo bối suốt phần đời còn lại.”

Quý Linh ngạc nhiên, tròn tròn mắt, đến lúc này cô mới biết thì ra hôm nay Lâm Dương muốn cầu hôn với cô. Mà còn trước mặt bao nhiêu người thế này. Đây quả là điều cô không hề ngờ tới.

Quý Linh xúc động, đưa tay lên che miệng, cô không biết mình nên làm gì bây giờ, có nên đồng ý với lời cầu hôn của hắn hay không?

Lâm Dương thấy cô do dự thì rất là lo lắng, hắn vội vàng nói: “Linh Linh, chẳng lẽ em chê anh già, xấu xí, không xứng với em sao? Hay là em ghét bỏ anh? Chỉ cần em đồng ý lấy anh thì em muốn gì anh đều có thể cho em, kể cả khi em bảo anh chết.”

“Đừng... đừng nhắc đến chữ đó. Em không muốn anh chết. Anh chết rồi thì em phải làm sao đây? Tiểu Dật và bảo bối phải làm sao đây?” Quý Linh vội vàng ôm lấy Lâm Dương. Cô rất sợ hãi khi nghe hắn nói hắn sẽ chết.

“Vậy em có đồng ý lấy anh không?” Lâm Dương hỏi cô một lần nữa.

“Vâng, em đồng ý...” Quý Linh còn chưa nói hết câu thì đã bị Lâm Dương bế thốc lên, xoay vòng vòng. Cô còn nghe hắn la lớn: “Em đồng ý rồi, đồng ý rồi”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt trong đại sảnh. Mọi người đều cảm thấy mừng cho hai người.

“Không thể như thế được.” Một tiếng hét chói tai vang lên.

Lâm Dương nhú mày, là ai dám phá đám chuyên tốt của hần chứ. Quý Linh cũng nhìn theo hướng phát ra âm thanh. Thì ra là... Đinh Tư Bình. Cuộc đời cô lúc nào cũng dính dáng đến bà ta.

“Cô ta làm sao mà xứng với cậu. Cô ta thật hèn mọn và ti tiện hoàn toàn không xứng đáng bước vào Lâm gia.” Đinh Tư Bình hùng hổ nói, hoàn toàn muốn làm Quý Linh xấu hổ trước mặt mọi người. Bà không ngừng nói ra những câu làm tổn thương người khác.

“Cô ta làm sao mà hơn hai đứa con gái tôi được chứ. Chưa kết hôn mà đã có con, đúng là không được ba mẹ dạy dỗ mà.” Đinh Tư Bình tiếp tục nói mà không thấy mặt Lâm Dương đã đen thui.

“Đúng! Tôi không có ba mẹ dạy. Bởi vì mẹ tôi đã giết ba tôi để đi theo người tình. Bà nghĩ xem tôi làm sao có ba mẹ dạy được chứ bà Bùi, hay tôi nên gọi bà một tiếng bà Quý.” Quý Linh cười giễu nói.

Đinh Tư Bình vừa nghe thấy hai chữ “bà Quý” thì mặt đột nhiên biến sắc, miệng run rẩy: “Cô... là ai?”

Quý Linh cất tiếng cười vang: “Ha ha ha. Tôi là ai? Bà không biết tôi là ai sao? Vậy bà có nhớ cái tên Quý Duy không?”

“Cô làm sao biết ông ta?” Đinh Tư Bình kinh hãi.

“Làm sao tôi biết ông ta ư? Tại vì tôi là con của ông ấy.” Quý Linh phần nộ quát, giờ phút này cô muốn nói ra tất cả.

“Linh Linh, không cần làm khổ mình.” Lâm Dương bước tới nắm tay cô, hần không muốn cô nói ra vết thương đã tồn tại rất lâu trong lòng cô.

Quý Linh rất ngạc nhiên khi nghe hần nói như vậy, chẳng lẽ hần đã biết tất cả. Cũng phải với thực lực của Lâm gia thì muốn điều tra việc gì mà không được. Cũng tốt, cô cũng không cần phải giấu diếm gì nữa.

“Anh cứ để cho em nói.” Giọng Quý Linh kiên quyết.

“Chắc bà cũng đã quên bà còn có một đứa con gái và một người chồng phải không, bà Bùi?”

Tiếng bàn tán bắt đầu lớn dần, mấy chục năm nay người ta chỉ biết Bùi Dập Viên cưới một người vợ rất xinh đẹp nhưng không ai biết thân thế của bà ta, sau này lại nghe nói bà ta là con gái của một gia đình giàu có sống bên Mỹ nên mọi người cũng cảm thấy bà ta rất cao quý. Nhưng hôm nay lại nghe được bà ta giết chồng bỏ con thật là không thể tin nổi.

“Không thể nào như thế được, không phải cô đã...” Đinh Tư Bình run rẩy không nói được hết lời.

“Đã chết rồi phải không?” Quý Linh nói.

“Phải bà không thể ngờ đứa bé bị bà vứt xuống sông vẫn còn sống phải không? Bà không ngờ tôi phước lớn mạng lớn như thế, có thể là do ba tôi linh thiêng phù hộ nên tôi mới có thể sống đến ngày hôm nay, để giờ này đối mặt với bà.”

“Thế nào? Bà vì một người đàn ông giàu có mà giết chồng con, rồi sinh ra hai đứa nghiệt chủng đến chúng nó đến già vò tôi. Cuộc đời tôi bị mẹ con bà giày vò như thế bà có vui không?” Nước mắt đã bắt đầu rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của Quý Linh.

“Cô... cô nói vậy... tôi không biết cô là ai?” Đinh Tư Bình không thừa nhận những gì cô ta nói. Có đánh chết bà, bà cũng không thừa nhận.

“Bùm.” Đúng lúc đó, màn hình bị giữa đại sảnh đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Trên đó chụp ba người, hai người lớn và một đứa bé gái khoảng 5 tuổi. Chỉ cần nhìn sơ qua là có thể biết người phụ nữ trong bức hình là Đinh Tư Bình, còn người đàn ông thì không phải là Bùi Dập Viên.

“Bà cảm thấy món quà của tôi như thế nào?” Một giọng nói trẻ con vang lên. Mọi người cùng nhau ngoảnh đầu lại thì thấy Lâm Dật đang bế một đứa bé sơ sinh trong lòng từ từ tiến tới.

“Phải thừa nhận là hồi trẻ bà cũng đẹp thật nhưng lòng dạ thì đen tối quá. Chồng mình mà cũng giết, còn ném con gái mình xuống sông. Thật là quá ác độc. À, tôi có thứ này hay lắm mọi người cùng xem đi,” Lâm Dật nói xong thì những hình ảnh trên màn hình biến mất thay vào đó là giấy chứng nhận kết hôn ghi rõ là Đinh Tư Bình và Quý Duy. Đến lúc này thì bà ta không còn gì để nói.

“Tất cả đều là thứ ông ta đáng phải nhận. Còn cô không nên tồn tại trên đời này.” Đinh Tư Bình mạnh miệng nói, bà không phục, tại sao chỉ trong nháy mắt mọi việc lại thay đổi nhanh như thế. Bà sắp mất tất cả mọi thứ chỉ vì người phụ nữ trước mắt này.

Hai câu nói ngắn gọn nhưng lại như ngàn vạn con dao đâm thẳng vào tim Quý Linh: “Phải, tôi không nên tồn tại trên đời này. Bà nói đúng.”

Quý Linh cảm thấy thật mệt mỏi. Thì ra tình cảm mà ba dành cho bà ta, bà ta lại không coi ra gì. Còn cô, thì ra không nên có mặt trên đời này, Hai chân cô mềm nhũn muốn ngã xuống đất. Lâm Dương vội vàng lao tới, bế cô lên bỏ lại một câu: “Con xử lý đi.” Rồi đi thẳng ra ngoài.

“Hai người họ đều đáng bị như vậy, Thật là ti tiện, hèn mọn...” Đinh Tư Bình tiếp tục đứng đó la lớn như muốn chứng minh cho người khác thấy bà là người vô tội. Mọi việc bà làm đều hợp lý hợp tình.

“Gia đình bà thì cao quý lắm sao?” Lâm Dật lớn tiếng, cậu bé vừa vuốt ve khuôn mặt tròn mồm của bảo bối vừa nói, không thèm liếc nhìn đến thứ người dơ bẩn kia,

“Thằng nhóc kia, mày thì biết cái gì mà nói hả?” Đinh Tư Bình la lớn.

“Đúng! Tôi chỉ là một thằng nhóc, nhưng tôi biết nhiều hơn bà. Sẵn đây tôi có một đoạn phim rất hay muốn ọi người cùng xem, mọi người hãy thưởng thức nhé.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

8. Chương 8

Sau đó, màn hình bắt đầu trình chiếu những thước phim đáng sợ. Người ta thấy Bùi Ngân Diệp đang chủ động giao hoan với một con chó, tiếng rên rỉ phóng đảng không ngừng vang vọng khắp nơi làm người ta đổ mồ hôi ứa ra.

Lâm Dật che đôi mắt của bảo bối lại, cậu không muốn bắt cứ thứ gì làm ô nhiễm bảo bối của cậu. Cậu bé nhanh chóng bước ra ngoài, mất hút giữa đám đông người để lại Đinh Tư Bình chứng kiến những cảnh dâm ô, nhức mắt nhất.

Màn hình tiếp tục chiếu tới cảnh Bùi Ngân Diệp bị lũ dòi rết hành hạ còn những lời thú tội của cô ta. Thì ra vì nhàm chán mà cô ta đã đi quyến rũ đàn ông có vợ. Người đó không ai khác chính là chồng của Quý Linh và là chồng chưa cưới của cô ta. Nhưng cô ta không chịu mang tiếng làm kẻ thứ ba nên đã tìm người hãm hiếp Quý Linh, rồi đổ tội cho cô ta ngoại tình, đánh đuổi ra khỏi nhà. Tất cả quá trình chồng của Quý Linh đều biết nhưng hèn bị tiền tài và quyền thế của Bùi Ngân Diệp làm cho chói mắt nên làm ngơ tất cả mọi chuyện. Lúc đó, Quý Linh đã mang thai.

Sau đó là tới Bùi Ngân Tuyết, mọi người thấy cô ta không ngừng ra vào các quán bar, khách sạn, mỗi lần đều đi với một người khác nhau, Không cần nói thì cũng biết là cô ta vào đó làm gì,

Bùi Dập Viên đột nhiên xuất hiện trên màn hình, thì ra ông ta cũng vung một số tiền lớn để chơi gái còn mua bán thuốc lắc, hàng cấm... Và gần đây là đi Macao đánh bạc mà bị nợ ngập đầu.

Người cuối cùng xuất hiện chính là Đinh Tư Bình, không ngờ người nhà này ai nấy đều giống nhau. Bà ta lên lút nuôi trai bao ở ngoài, gần đây bị hấn lừa gạt nên mất hết tiền còn phải gánh theo một khoản nợ.

Cả một gia đình thối nát! Đây là điều mà mọi người đang cùng nhau bàn tán.

Đinh Tư Bình hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài. Bà muốn trốn, trốn đến một nơi nào đó mà không ai có thể tìm thấy bà. Nhưng khi vừa đến cửa thì đã có cảnh sát đứng đó chờ sẵn.

Còn về Quý Linh, cô hoàn toàn im lặng mặc cho Lâm Dương ôm vào phòng. Cô cứ khăng khăng nắm chặt lấy vạt áo của hấn. Không khí tĩnh lặng bao trùm khắp nơi. Quý Linh không muốn nói hấn cũng không ép chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng. Một lúc lâu sau...

“Ba em là một thầy giáo nghèo, khi hai mươi lăm tuổi thì quen biết bà ta. Lúc đó bà ta chỉ là một cô gái quê hiền lành, xinh đẹp. Ba em cảm thấy rất vui khi kết hôn với bà ta. Một năm sau, em ra đời nhưng bà ta không hề chăm sóc cho em. Sau khi sinh em xong thì ra ngoài vui chơi với bạn bè, bỏ em và ba em ở nhà, nhưng ba không hề nói gì, ông chỉ nghĩ là bà đi lòng vòng chơi với bạn bè. Tình hình như vậy kéo

dài đến khi em năm tuổi, một hôm bà ta về nhà nói là muốn ly hôn, bà ta đã tìm được một người đàn ông khác giàu có nhiều tiền hơn. Ba em không chịu, van xin bà ta đừng bỏ rơi em và ông. Bà ta chỉ cười lạnh, hai người giằng co với nhau đến cuối cùng bà ta xô ba em xuống. Ông ngã từ trên lầu xuống, máu chảy rất nhiều... rất nhiều... Trước khi nhắm mắt, ba em không ngừng nói với em... không được... quen kẻ giàu có...” Quý Linh nói đến đây thì giọng nói bị đứt quãng.

“Được rồi, anh biết rồi, em không cần nhớ lại những thứ đó.” Lâm Dương ôm chặt cô vào lòng như muốn xóa tan những nỗi đau trong lòng cô.

Quý Linh chỉ lắc đầu rồi chậm rãi nói tiếp: “Em chạy, chạy rất nhanh nhưng bà ta vẫn đuổi kịp. Sau đó, bà ta ném em xuống dưới sông. Ở dưới đó rất lạnh...”

Quý Linh im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Em được cảnh sát cứu lên rồi được nhận nuôi vào cô nhi viện. Em luôn nhớ về câu nói của ba, không được quen người giàu có cho nên em chọn một kẻ nghèo để trao thân gửi phận. Không ngờ...”

Lâm Dương rất đau lòng, nếu có thể hẳn rất muốn thay cô gánh chịu tất cả nỗi đau của cô. Hắn ôm cô thật chặt như muốn cô hòa tan vào người mình, để hắn có thể chia sẻ bớt những đau đớn cô phải chịu.

“Anh nói xem, có phải em không nên tồn tại trên đời này không?” Quý Linh nhàn nhạt nói.

Lâm Dương hoảng sợ, hắn sợ cô sẽ nghĩ quẩn, bỏ hắn mà đi. Hắn trầm giọng nói: “Không, em không được nghĩ thế. Nhờ có em trên đời anh mới biết thế nào là tình yêu, Tiểu Dật mới cảm nhận được tình yêu thương của người mẹ, còn có nếu không có em thì làm sao có bảo bối chứ?”

Quý Linh nghe hắn nhắc đến bảo bối thì mặt tối sầm lại, cô nói: “Bảo bối... không phải là con của anh.”

“Không, con bé là con anh.” Lâm Dương quả quyết nói. “Em không cần nghĩ nhiều. Anh chỉ cần em ở hiện tại, bảo bối sẽ là con anh, còn những chuyện trong quá khứ, hãy để nó trôi qua đi.”

“Em... không biết có làm được không?” Quý Linh tự ti nói.

Lâm Dương vuốt ve đầu cô và nói: “Không phải sợ, anh sẽ giúp em, chỉ cần anh còn sống một ngày thì anh sẽ che chở cho em một ngày. Nếu anh mất rồi thì còn Tiểu Dật, em sẽ không phải sợ điều gì hết.”

“Không, nếu anh chết, em cũng không muốn sống tiếp.” Quý Linh chột vùng ra khỏi vòng tay hắn. Cô kích động nói.

Lâm Dương bất ngờ trước hành động của cô. Hắn chỉ mong cô sẽ có một chút để ý đến hắn chứ không dám cầu mong là cô sẽ yêu hắn. Cô nói vậy thì hắn có thể tham lam nghĩ rằng cô đã yêu hắn không?

“Em yêu anh, Lâm Dương. Cho nên, vì em, anh phải sống thật lâu mới được.” Quý Linh vòng tay qua cổ hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói.

Ngay lúc này đây, Lâm Dương thầm cảm ơn ông trời vì đã mang cô đến bên hắn: “Được, anh sẽ nghe lời em.” Hắn cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô.

Đêm nay thật là ấm áp.

Sáng hôm sau, tất cả báo chí đều đưa tin về gia đình Bùi gia bại hoại như thế nào. Bùi Dập Viễn, Đinh Tư Bình, Bùi Ngân Diệp đều bị cảnh sát bắt giữ và chờ ngày ra tòa lãnh án. Còn Bùi Ngân Tuyết, từ một thiên kim tiểu thư phóng đảng giàu có bấy giờ chỉ còn lại tay trắng. Cô ta không thể chịu nổi đả kích này mà phát điên.

Quý Linh nhìn chăm chú vào tờ báo trên tay, không nói gì. Lâm Dương ngồi kế bên cô, chờ nghe cô nói một điều gì đó. Nhưng không, không có bất kỳ một câu bàn luận nào.

Lâm Dương chờ nửa ngày trời mà không thấy cô nói gì, hắn không chịu nổi nữa nên cất tiếng hỏi: “Em... em có muốn tố cáo mấy người đó không?”

Quý Linh không nói gì cả, cô bước lại gần cửa sổ nhìn Lâm Dật đang đẩy bảo bối đang nằm trong xe nôi đi dạo, khỏe miệng cô nâng lên nụ cười mãn nguyện.

“Không cần nữa, cũng như anh nói, quá khứ không còn quan trọng, bây giờ em có anh, có Tiểu Dật, có bảo bối, như vậy là em đã mãn nguyện.”

Lâm Dương hiểu là cô đã bỏ được bóng ma ám ảnh trong lòng, cô không muốn nhắc đến nó thì hẳn sẽ không nói đến. Hẳn có cô, có gia đình này, như thế đã đủ rồi.

Lâm Dương vòng tay qua eo cô từ phía sau, hai người cùng nhau ngắm nhìn hai đứa trẻ hồn nhiên cười đùa với nhau. Ánh hoàng hôn từ từ ló dạng, trái tim cô tràn ngập sự ấm áp. Và cô cũng chỉ cần có thế.

Hết

Lời kết: Mộng rồi cuộc chỉ là mộng. Trên đời này có được mấy ai như Lâm Dương yêu thương Quý Linh. Có mấy tình yêu gọi là vĩnh cửu. Một tờ hôn thú cũng chưa chắc có được một lời hứa toàn vẹn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhim-con-em-dung-so>